

ΠΑΡΑ ΤΗ ΔΕΞΙΑ ΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΕΔΕΚ

ΨΗΦΟ ΣΤΟ ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ ΓΙΑ ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Η πολιτική της ΕΔΕΚ τους τελευταίους μήνες έχει φέρει την Κυπριακή Αριστερά μπροστά σε τρομερά διλήμματα. Ο καιροσκοπισμός της ηγεσίας του κόμματος έχει προβληματίσει τα πιο επαναστατικά στελέχη του, που δυσκολεύονται ν' αναγνωρίσουν στα σημερινά συνθήματα το επαναστατικό κλίμα μέσα στο οποίο η ΕΔΕΚ κινήθηκε παλιότερα. Σαν αποτέλεσμα παρατηρείται μέσα στο κόμμα απογοήτευση και έλλειψη ενθουσιασμού για την προεκλογική δουλειά. Σε πολλές περιπτώσεις ακόμα εκφράζονται αμφιβολίες για το αν θα πρέπει οι μαρξιστές να δώσουν την υποστήριξη τους στην υποψηφιότητα του Β. Λυσσαρίδη στις εκλογές του Φεβράρη.

Γι αυτή τη σύγχυση ευθύνεται απολυτά η κομματική γραφειοκρατία και η καιροσκοπική της πολιτική. Χρονικά το κρίσιμο σημείο ήταν η περασμένη άνοιξη όταν η ηγεσία της ΕΔΕΚ απέτυχε να χειριστεί σωστά την διαμάχη Παπανδρέου - Κυπριανού σχετικά με το μίνιμουμ-πρόγραμμα ΔΗΚΟ - ΑΚΕΛ. Πριν ξεσπάσει αυτή η διαμάχη ο Β. Λυσσαρίδης εξάγγειλε την υποψηφιότητά του σε δημοσιογραφική διάσκεψη, με θέσεις που έβαζαν τις βάσεις για μια προεκλογική εκστρατεία που θα μπορούσε να οδηγήσει την ΕΔΕΚ σε μια εκλογική νίκη. Παρ' όλες τις ασάφειες της αυτές οι θέσεις έκαναν την ΕΔΕΚ να ξεχωρίζει από τις δεξιές υποψηφιότητες (Κληρίδη, Κυπριανού, Ιωαννίδη) και έδειχναν αποφασιστικότητα για προώθηση του προγράμματος της ΕΔΕΚ.

Με το ξεσπάσμα της διαμάχης η ηγεσία της ΕΔΕΚ ρίχτηκε σε μια καιροσκοπική περιπέτεια που της έφερε τεράστιες ζημιές χωρίς κανένα όφελος. Νομίζοντας πως η ρήξη Παπανδρέου - Κυπριανού μείωνε σημαντικά τις δυνατότητες του τελευταίου να εκλεγεί Πρόεδρος για άλλη μια πενταετία η ηγεσία του κόμματος ξεκίνησε μια εκστρατεία ψηφοθηρίας εγκαταλείποντας αρχές και συνθήματα που υπήρξαν η αιτία της ύπαρξης της ΕΔΕΚ. Απο τότε μέχρι σήμερα η συνθηματολογία της ΕΔΕΚ περιορίστηκε σε μια δουλική εξύμνηση του Ανδρέα - και μια καθαρά εθνικιστική τοποθέτηση με στόχο την προσέλκυση ψηφίων από την δεξιά. Έτσι το κόμμα που πολέμησε περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο την αναγκαιότητα εξάρτησης από την Αθήνα μετατράπηκε σε φύ-

λακα των «σχέσεων Αθηνών - Λευκωσίας» το κόμμα που αγωνίστηκε τόσο επίμονα για την απόλυτη ρήξη με τους πραξικοπηματίες και τη δεξιά κηρύσσει σήμερα την «εθνική συμφιλίωση».

Το πρόβλημα με τα πιο πάνω συνθήματα είναι ότι δεν έχουν καμιά ταξική βάση. Η υποστήριξη στον Παπανδρέου θάπρεπε να βασίζεται στο ότι είναι ο ηγέτης του ΠΑΣΟΚ, του σοσιαλιστικού κόμματος που κέρδισε την εξουσία στην Ελλάδα και όχι γιατί «εκπροσωπεί το έθνος». Το να εξιδανικεύονται οι «σχέσεις Αθηνών - Λευκωσίας» είναι το λιγώτερο επικίνδυνο: αν αύριο αλλάξει η κυβέρνηση στην Ελλάδα θα χρειαστούν πολλοί αγώνες για να αλλάξουμε τις συνειδήσεις που σήμερα δημιουργούμε.

Όσο για την «εθνική συμφιλίωση» το λιγώτερο που μπορεί να πει κανείς είναι ότι αποτελεί πλήρη εγκατάλειψη του Μαρξισμού. Κανένας σοβαρός Μαρξιστής δεν μπορεί να υποστηρίξει πως είναι δυνατή η συμφιλίωση των τάξεων. Η «εθνική συμφιλίωση» είναι καθαρά αστικό σύνθημα για την υποταγή της εργατικής τάξης. Στην περίπτωση της ΕΔΕΚ, καθαρός καιροσκοπισμός για τη συλλογή δεξιών ψηφίων.

Ωστόσο η ΕΔΕΚ δεν έχει καταφέρει να προκαλέσει ρήγματα στη Δεξιά. Η δεξιά στροφή έχει αποτύχει και η απογοήτευση των μελών της για την εγκατάλειψη αρχών από την ηγεσία έχει οδηγήσει σε μια οργανωτική σήψη του κόμματος. Οι αντιδράσεις μελών και στελεχών άρχισαν να παίρνουν διαστάσεις και αρχίζουν από την απλή αδρανοποίηση ως την ανοιχτή κριτική της ηγεσίας.

Αντι όμως αυτο να προβληματίσει την κομματική γραφειοκρατία και να οδηγήσει σε σοβαρή μελέτη των αιτιών, την οδηγεί και πάλι σε νέες διώξεις αριστερών και επαναστατικών στελεχών. Μόλις τρεις μήνες πριν τις εκλογές βρισκόμαστε μπροστά στο φάσμα νέων αποβολών που ίσως στερήσουν από την ΕΔΕΚ κάθε δυνατότητα εκλογικής επιτυχίας.

Γιατί λοιπόν επιμένουμε στην υποστήριξη της υποψηφιότητας Λυσσαρίδη; Τι περιμένουμε από ένα κόμμα που έχει στραφεί τόσο δεξιά; Από μια ηγεσία που την στιγμή που ανοίγει τις πόρτες του κόμματος σε οποιονδήποτε, ετοιμάζεται ν' αποβάλει τα πιο επαναστατικά του στοιχεία;

Σαν Μαρξιστές δεν βλέπουμε το θέμα τυπικά. Κάτω από κάθε πολιτική επιφάνεια υπάρχει κάποιο ταξικό υπόβαθρο. Η ΕΔΕΚ δεν δημιουργήθηκε απλώς γιατί το θέλησαν μια ομάδα ανθρώπων. Δημιουργήθηκε από τις ίδιες τις μάζες που αναζητούσαν μια επαναστατική διέξοδο εκεί που το ΑΚΕΛ απέτυχε να την δώσει. Ανδρώθηκε στη βάση των επαναστατικών συνθημάτων και της δράσης της και είναι αδύνατο να μετατραπεί σ' ένα αστικό κόμμα. Στην χειρότερη περίπτωση θα κατασταλάξει σε μία σοσιαλδημοκρατική πολιτική αν επικρατήσουν ομαλές πολιτικές και οικονομικές συνθήκες. Επειδή όμως κάτι τέτοιο δεν προβλέπεται να είναι πιθανό, η ΕΔΕΚ μάλλον θα συνεχίσει να μεταβάλλει απρόβλεπτα την πολιτική της αντιδρώντας - κάπως καθυστερημένα - στις αντικειμενικές πιέσεις. Η ΕΔΕΚ θα παραμένει ένα αδοκίμαστο όπλο της εργατικής τάξης που θα προσφέρει ταυτόχρονα ελπίδες και απογοητεύσεις στις μάζες. Αυτή η διαδικασία αντικειμενικά θα δημιουργεί και θα

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ Β. ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ απο μαρξιστική σκοπία

Στις μεσαίες σελίδες

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ Β. ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ
- ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
- ΑΚΕΛ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΙΝΟΤΙΚΕΣ
- ΡΙΚ
- ΟΙ Τ/Κ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΛΦΙΑ ΜΑΣ
- ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ Τ/ΚΥΠΡΙΩΝ

Η Κυπριακή Κυβέρνηση συνεχίζει την σιωπή της σε σχέση με τον εξαφανισμό των τεσσάρων Τουρκοκυπρίων και δύο τούρκων πολιτικών προσφύγων.

Παράλληλα συνεχίζεται το όργιο τρομοκρατίας και καταπίεσης των Τουρκοκυπρίων που διαμένουν στις ελεύθερες περιοχές με πρόσφατα παραδείγματα, τον εξαναγκασμό τουρκοκυπρίων να μετακομισθούν από την Λευκωσία για την Λεμεσό, και την «επίθεση» 15 οπλισμένων αστυνομικών στο σπίτι του Τουρκοκύπριου Σαμι από την Ποταμία.

Κύριος σκοπός των ενεργειών αυτών εκ μέρους της Κυβέρνησης είναι η κατατρομοκράτηση των Τουρκοκυπρίων και ο εξαναγκασμός τους να φύγουν από τις ελεύθερες περιοχές. Συμπέρασμα που βγαίνει αν δούμε και την στάση που κράτησε η Κυβέρνηση σε σχέση με την σύλληψη από τα κατοχικά στρατεύματα του Σωτήρη Αντωνά για 50 ολόκληρες μέρες.

Σ' όλη την διάρκεια της σύλληψης του Αντωνά σε καμμία δήλωση δεν προέβη η Κυβέρνηση ή έκανε καμμία ενέργεια ή παράσταση προς τα Η.Ε. για απελευθέρωση του. Όπως δήλωσε ο ίδιος, αστυνομικός, που τον παρέλαβε στο Λήδρα Πάλας όπου τον παράδωσαν οι Τούρκοι, του συνέστησε να μην αποκαλύψει σε κανένα την σύλληψη του.

Σύμφωνα με τον Αντωνά στην φυλακή συνάντησε και Τουρκοκύπριους που είχαν διαφύγει στις ελεύθερες περιοχές και τους οποίους η Κυπριακή Κυβέρνηση παρέδωσε πρόσφατα στον Ντενκτάς. Τον ρωτούσαν δε οι Τουρκοκύπριοι: Γιατί εσείς οι Έλληνες φωνάζετε ότι οι Τουρκοκύπριοι είναι αδελφοί σας αφού μας παραδίδετε στον Ντενκτάς και μας κλείνει στην φυλακή;

Τούτα τα γεγονότα και με την έλλειψη που παρατηρείται από μέρους της Κυβέρνησης για οποιαδήποτε μέριμνα προς τους Τουρκοκύπριους και κύρια προς τις Τουρκοκυπριακές οικογένειες μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η Κυβέρνηση βλέπει τους Τουρκοκυπρίους ως ένα μπαμπούλα και ως ένα εμπόδιο στην αποκατάσταση καλών σχέσεων και καλής γειτονίας με το καθεστώς του Ντενκτάς.

Μας δείχνει δε και τον τρόπο που βλέπει την επαναπροσέγγιση και με ποιους η Κυβέρνηση και το Αστικό καθεστώς που εκπροσωπεί.

Κι αυτοί δεν είναι ούτε οι Τούρκοι αντιστασιακοί ούτε οι

Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι αλλά η χούντα του Εβρέν και τα κατοχικά στρατεύματα.

Ακόμη η παράδοση των Τουρκοκυπρίων προσφύγων έρχεται να δώσει νομιμότητα στο καθεστώς του Ντενκτάς από μέρους της Κυπριακής Κυβέρνησης γιατί αν κάποιος κατηγορείται για οποιαδήποτε παρανομία οδηγείται στο δικαστήριο και όχι στο εκτελεστικό απόσπασμα του Εβρέν και στις φυλακές του Ντενκτάς.

Το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ σαν τα κόμματα που εκπροσωπούν την εργατική τάξη της Κύπρου θα μπορούσαν να δώσουν ουσιαστική βοήθεια και προστασία στους Τουρκοκύπριους αυτούς εργάτες και αντιστασιακούς. Εν τούτοις το ΑΚΕΛ λόγω της πλήρους υποστήριξης του προς την Κυβέρνηση αρνείται να τοποθετηθεί και να υποστηρίξει τους Τουρκοκύπριους, υιοθετώντας και δημοσιεύοντας απλα και μόνο τις ανακοινώσεις του Υπουργείου Εσωτερικών.

Χωρίς δε να έχει δικασθεί και αποδειχθεί ότι έστω και ένας από αυτούς που διώκονται έχει σχέση με κανένα δικτυο κατασκοπείας, προσπαθούν τόσο ο αστικός τύπος όσο και η Χαραυγή με την στάση της να τους παρουσιάσουν στο Κυπριακό λαο ως πράκτορες του Ντενκτάς.

Σύμφωνα δε με τελευταίες πρακτορικές πληροφορίες οι δύο Τούρκοι αντιστασιακοί εκτελέστηκαν από το απόσπασμα της χούντας του Εβρέν γεγονός που αν αληθεύει καθιστά συνένοχη την Κυπριακή Κυβέρνηση.

Επιβάλλεται η ΕΔΕΚ να αρχίσει εκστρατεία με διάφορους τρόπους για προστασία των Τουρκοκυπρίων καλώντας παράλληλα το ΑΚΕΛ να τοποθετηθεί και αυτο έτσι ώστε να σταματήσουν οι αυθαιρεσίες και η Τρομοκρατία της Κυβέρ-

Δημοτικές εκλογές στην Ελλάδα ΣΑΦΗΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Μετά και το δεύτερο γύρο των Δημοτικών Εκλογών της 24ης του Οκτώβρη το ΠΑΣΟΚ ελέγχει εκτός από τη βουλή και την κυβέρνηση τη συντριπτική πλειοψηφία των Δήμων. Η δεξιά μετά τη συντριβή της στις περσινές βουλευτικές εκλογές είδε την μακρόχρονη επικυριαρχία της στους δήμους να εξαφανίζεται σε μια δεύτερη αποφασιστική ενέργεια των μαζών. Η πώση όμως της δημοτικότητας του ΠΑΣΟΚ, ιδιαίτερα στα μεγάλα αστικά κέντρα Αθήνα, Πειραιάς, Θεσσαλονίκη, όπου κατοικεί το 70% του Ελληνικού λαού, και η στρόφη προς το ΚΚΕ εξ αποτελούν μια σαφή προειδοποίηση προς την κυβέρνηση Παπανδρέου να εγκαταλείψει τη δεξιά στρόφη και να υλοποιήσει τα παλιά προγράμματα του κόμματος υλοποιώντας ταυτόχρονα τη μεγάλη αλλαγή που υποσχέθηκε.

Οι Δημοτικές Εκλογές έγιναν σε μια κρίσιμη περίοδο για την Ελληνική κοινωνία και την πορεία της Αλλαγής. Ενα χρόνο μετά τη μεγάλη νίκη του ΠΑΣΟΚ κι ολοκλήρου του εργατικού κινήματος, όπου η αριστερά συγκέντρωσε το πρωτοφανές για την Ελλάδα και παγκόσμια ποσοστό του 60,3%, οι Δημοτικές Εκλογές ήταν μια αποφασιστική ευκαιρία για να συντριβεί η Νέα Δημοκρατία μέ μια μαχητική πολιτική εκστρατεία.

Αυτό θα μπορούσε να γίνει, όπως απαιτήσε η Μαρξιστική τάση του κόμματος μόνο με την πολιτικοποίηση της μάχης των εκλογών και τη μετατροπή τους σε μια μάχη ενάντια στην αστική τάξη ώστε οι εκλογές αυτές να ενισχύσουν το ηθικό και την προετοιμασία των εργαζομένων για την υλοποίηση της Σοσιαλιστικής Αλλαγής.

Αντίθετα η προεκλογική εκστρατεία πήρε ένα πλαδαρό, ψηφοθηρικό και μικροπολιτικό χαρακτήρα με έμφαση βασικά στα επιμέρους τοπικά προβλήματα. Οι υποψήφιοι του ΠΑΣΟΚ (και γενικά της αριστεράς) απόφυγαν να συνδέσουν τη λύση των τοπικών προβλημάτων (νέφος, κυκλοφοριακό, αποχετευτικό, σκουπίδια κ.ο.κ.) με τη λύση των γενικότερων προβλημάτων που αντιμετωπίζει η κοινωνία μέσα στη βαθεια οικονομική κρίση που βρίσκεται. Απόφυγαν να εξηγήσουν πώς για να γίνουν τα διάφορα έργα που υπόσχονταν προεκλογικά οι υποψήφιοι δήμαρχοι και δημοτικοί σύμβουλοι χρειαζονται χρήματα που η Σοσιαλιστική Κυβέρνηση είναι αναγκαίο να εξασφαλίσει μέσα από τον έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας για να μπορεί να προγραμματίζει ριζικές αλλαγές.

Σαν αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής ο λαός για άλλη μια φορά δεν κλήθηκε να συμμετέχει στην Τοπική Αυτοδιοίκηση μέσα από λαϊκές επιτροπές βγαλμένες από λαϊκές συνελεύσεις για να ελέγχει την κερδοσκοπία, να περιφρουρεί το περιβάλλον και να ελέγχει τη ρύπανση που σκοτώνει κάθε μέρα τον πληθυσμό. Οι μάζες βρέθηκαν όπως και σε προηγούμενες εκλογές, στο περιθώριο σαν θεατές με μόνο καθήκον να διαλέξουν τον πιο «δυναμικό» δήμαρχο ή το κόμμα που τον υποστηρίζει. Όλοι οι συνδιασμοί υπόσχονταν είτε «αναγέννηση» είτε «νέα πνοή» είτε «αλλαγή». Τα δυο μεγάλα κόμματα της Αριστεράς (ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ εζ) αρνήθηκαν να συνεργαστούν προεκλογικά ενώ οι διάφορες συνεργασίες του ΠΑΣΟΚ (με το ΚΚΕ εζ, ΚΟΔΗ-

Αντίθετα το ποσοστό του ΚΚΕς που πήρε στις βουλευτικές εκλογές το 11% ανέβασε το ποσοστό του μεταξύ 18,5% (Αθήνα) και 23,5% (Θεσ/νίκη).

Μικρή άνοδο 3-4% είχε και η Νέα Δημοκρατία. Όμως, σύμφωνα και με το αστικό περιοδικό «Οικονομιστ» (23-29 Οκτ 82) τα 4/5 των ψήφων που έχασε το ΠΑΣΟΚ πήγαν στο ΚΚΕ εζ.

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Τα τελικά αποτελέσματα των εκλογών αποτελούν σίγουρα μια νέα ήττα της δεξιάς και σωστά αντιμετωπίστηκαν έτσι από την κυβέρνηση Παπανδρέου.

Αυτό όμως δεν δικαιολογεί επανάπαυση. Η πώση της δημοτικότητας του ΠΑΣΟΚ πρέπει να προβληματίσει βαθιά την ηγεσία και τα μέλη του κινήματος όπως και κάθε αριστερό ήδη στην Κύπρο. Ιδιαίτερα για την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και τον Παπανδρέου πρέπει να αποτελέσουν την απαρχή για μια έντονη αυτοκριτική σχετικά με την πολιτική της κυβέρνησης στον ένα χρόνο που πέρασε.

Αξίζει να θυμηθούμε ξανά τους ξέφρενους πανηγυρισμούς της νύχτας της 18ης του Οκτώβρη μετά τη μεγάλη νίκη της α-

αισιόδοξες προβλέψεις) 25-30% από το ελλειμματικό ισοζύγιο πληρωμών που ήταν της τάξης των 2,5 δισεκ. δολλαρίων και που μειώθηκε στα 2,1 δισεκ. το 1982 με προβλέψεις να κυμανθεί μεταξύ 2,5-3 δισ. το 1983 και με προβλεπόμενη αύξηση των επενδύσεων το 83 κατά 2% από την ανεργία που σύμφωνα με επίσημα στοιχεία ανέβηκε από 5,5% του εργατικού δυναμικού όταν ανάλαβε η Σοσ. Κυβέρνηση στα 8% σήμερα.

Είναι αλήθεια πως η νέα σοσιαλιστική κυβέρνηση παρέλαβε από τη δεξιά ένα τσουβάλι από οξυμμένα προβλήματα που χρειάζεται αρκετός χρόνος για να επιλυθούν.

Είναι επίσης αλήθεια πως η κυβέρνηση Παπανδρέου έχει στο ενεργητικό της πολλά μέτρα που ενθουσίασαν τις μάζες. Η διατήρηση ψηλού ποσοστού υποστήριξης προς το ΠΑΣΟΚ ανάμεσα στους εργαζομένους και το λαό της Ελλάδας εξηγείται από τα δυο αυτά δεδομένα. Οι μάζες είναι διαθετιμένες να δώσουν πίστωση χρόνου στην κυβέρνηση τους κι έχουν δει με τα μάτια τους σημεία αλλαγής: την αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης, την ενδυνάμωση της τοπικής Αυτοδιοίκησης, μερική κατοχύρωση συνδικαλιστικών ελευθεριών με τον νόμο αντ-330, εκδημοκρατικοποίηση της Παιδείας, μάχη ενάντια στους μεσάζοντες, ωφελήματα

σε το βάθαιμα της και στην παραπέρα μείωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων μέσα στο 1982.

Η πολιτική της κυβέρνησης να δίνει απλόχερα «κίνητρα» και παραχωρήσεις στους βιομήχανους και διαβεβαιώσεις για την αντίθεση της κυβέρνησης σε κρατικοποιήσεις (ακόμα και τύπου Μπιττεράν) δεν έχει εξασφαλίσει τη συνεργασία της αστικής τάξης και των βιομηχάνων.

Αντίθετα οι αστοί ερμήνευσαν την πολιτική αυτή σαν αδυναμία της κυβέρνησης. Οχι μόνο δεν αύξησαν τις επενδύσεις τους αλλά αφού ξεπέρασαν το πρώτο τράνταγμα της ήττας του κόμματος τους (Ν.Δ.) πέρασαν τώρα σε μια προσεχτική αλλά οργανωμένη επίθεση εκβιασμών και μποϊκοτάζ ενάντια στην κυβέρνηση (Χονδρέμποροι - Αλευροβιομήχανοι - Φαρμακοβιομήχανοι - Πρωτάνεις - Δικαστές - Εμπρηστές) Τον τελευταίο μάλιστα καρό οι βιομήχανοι προσπαθούν με το όπλο της μαζικής ανεργίας να χτυπήσουν τις εργατικές οργανώσεις και να υπονομεύσουν έτσι το πιο ισχυρό στήριγμα της σοσιαλιστικής κυβέρνησης.

Κι ενώ οι εργαζόμενοι χτυπούνται από την ακρίβεια και βρίσκονται εκτεθειμένοι στο φάσμα της ανεργίας ο Παπανδρέου ζητά «τουλάχιστο δυο 4ετίες διακυβέρνησης και άσκησης εξουσίας» (πρόσφατη ομιλία Α.Π. Στο Σπύρτιγκ) «για προώθηση και ολοκλήρωση των στρατηγικών μας στόχων». Ζητά από τους εργαζόμενους περιορισμό των οικονομικών διεκδικήσεων τους ενώ δίνει απλόχερα στους βιομήχανους που μηχανεύονται την ανατροπή του.

Απορρίπτει τις κρατικοποιήσεις και τις αντικαθιστά με τη «συμμετοχή» των εργαζομένων σε εποπτικά συμβούλια (ταυτιζόμενοι με την Δυτικογερμανική εμπειρία Συνέντευξη στους Φαίνάσιαλ Τάιμς 24.2.82).

Να όμως τι έλεγε το ίδιο το ΠΑΣΟΚ λίγα χρόνια πριν («Νέα» Ελλάδας) 3.11.75).

«Το ΠΑΣΟΚ πρεσβεύει στην κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής. Το ΠΑΣΟΚ πρεσβεύει στην αυτοδιαχείριση των μέσων παραγωγής από τους ίδιους τους εργαζόμενους.

Συμμετοχή των εργαζομένων μόνο στην Διοίκηση των επιχειρήσεων δεν αλλάζει ουσιαστικά τη σημερινή μορφή της επιχείρησης όσο και του συστήματος γενικότερα»

(υπογρ.) δική μας.

Σήμερα 200 μεγάλες εταιρείες ελέγχουν το 80% της βιομηχανικής παραγωγής. Ελέγχουν δηλαδή την Ελληνική οικονομία. Εκτός κι αν προχωρήσει η Σοσιαλιστική κυβέρνηση στην κρατικοποίηση αυτών των εταιρειών όπως και των Τραπεζών, Ασφαλιστικών Εταιρειών και του εισαγωγικού - εξαγωγικού εμπορίου κάτω από εργατική διοίκηση και έλεγχο θα παραμείνει έρμαιο των καπιταλιστών που μαζί με τους συμμάχους τους - τον Πρόεδρο Καραμανλή το Στρατό - Αστυνομία, τις Βάσεις του ΝΑΤΟ - καραδοκούν για την κατάλληλη στιγμή για να χτυπήσουν. Να χτυπήσουν «δημοκρατικά με τη βοήθεια του Καραμανλή επιτρεφόμενα μια δεξιά κυβέρνηση ή «δικτατορική» επαναλαμβάνοντας το 67-74 και τη Χιλή του Πινοσέτ.

Συνέχεια στην 6

Κ.Κ.Ε - Εναλλαχτική λύση;

Η εκλογική άνοδος του Κ.Κ.Ε. Εξ. έχει βάλει στο προσκήνιο το ερώτημα αν το Κ.Κ.Ε. μπορεί να αποτελέσει εναλλαχτική λύση στην πολιτική της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ. Για να απαντηθεί αυτό το ερώτημα χρειάζεται να δει κανένας αν το Κ.Κ.Ε. υποστηρίζει και ακολουθεί στην πράξη μια διαφορετική πολιτική.

Το προεκλογικό πρόγραμμα του κόμματος στις εκλογές του 81 μιλά για δημοκρατική (όχι σοσιαλιστική) κυβέρνηση ενώ ο μόνος τομέας που προβλέπεται για εθνικοποίηση είναι η ήδη εθνικοποιημένη ενέργεια. Στην αντιπολίτευση το Κ.Κ.Ε. προχώρησε στην υποστήριξη της κρατικοποίησης βασικών μονοπωλειστικών επιχειρήσεων και άλλων σοσιαλιστικών μέτρων.

Το πόσο δημαγωγική και ψηφοθηρική είναι όμως αυτή η πολιτική φαίνεται από την επιμονή της ηγεσίας του κόμματος στη θεωρία

ιδιαιτέρα στα μεγάλα αστικά κέντρα. Γιατί όσο έντεχνα κι αν προβλήθηκαν από τον Παπανδρέου και τους συμμάχους του τα αποτελέσματα των εκλογών (σύγκριση με τα αποτελέσματα των Δημοτικών Εκλογών του 78, υπολογισμός των δήμων που κέρδισε το ΠΑΣΟΚ) είναι λογικό η σύγκριση να γίνει με τα περσινά αποτελέσματα. Όσο κι αν προσπάθησε η κυβέρνηση να το αποφυγήει οι εκλογές ειδήθηκαν σαν ένα τεστ δημοτικότητας της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ.

Παρά το γεγονός ότι το ΠΑΣΟΚ συμμάχησε με το ΚΚΕ εζ και με άλλες δυνάμεις και παρά την εισδοχή χιλιάδων νέων ψηφοφόρων και μάλιστα νεολαίας (μείωση του ορίου ηλικίας από 21 σε 18 χρόνια) το ΠΑΣΟΚ έριξε το ποσοστό του στα αστικά κέντρα από 44-48% στο 34-38%.

Βουλευτικές 81 Δημοτικές 82
ΑΘΗΝΑ 44% 38,3%
ΠΕΙΡΑΙΑΣ 48% 36,7%
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 48% 34%

των σταδίων και την άρνηση της να βάλει μπροστά θέμα εξουσίας της εργατικής τάξης.

Ενώ κριτικάρη την ηγεσία των συνδικάτων ΓΣΕΕ που ελέγχονται από το ΠΑΣΟΚ για υποχωρητικότητα καταφεύγει και η ίδια στις ελεγχόμενες οργανώσεις στα ίδια σφάλματα για τα οποία κάνει κριτική.

Ενώ υποστηρίζει την ενότητα ΚΚΕ — ΠΑΣΟΚ προσπαθεί με κάθε θυσία να ελέγξει διάφορους χώρους δηλητηριάζοντας τις σχέσεις με την οργανωμένη στάση του ΠΑΣΟΚ πράγμα που εκμεταλλεύεται η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ στην «ανθενωτική» της πολιτική.

Επειδή στην ουσία δεν έχει να προσφέρει μια διαφορετική πολιτική καταλήγει να ζητά απλά και μόνο τη συμμετοχή στην Κυβέρνηση πράγμα που επανέλαβε μετά τα αποτελέσματα των δημοτικών εκλογών.

Για να αποτελέσει το ΚΚΕ μια εναλλαχτική λύση χρειάζεται να

αριστερας και το 48% του ΠΑΣΟΚ, ποσοστό που δεν πήρε στα νεώτερα χρόνια κανένα Σοσιαλιστικό Κόμμα στην Ευρώπη στη βάση ενός από τα πιο αριστερα προγράμματα.

Αυτό το ποσοστό το κέρδισε το ΠΑΣΟΚ γιατί το είδαν οι μάζες σαν τη μόνη σωτηρία από την επικυριαρχία της αμαρτωλής δεξιάς και των προβλημάτων που επισώρευσε στην Ελληνική κοινωνία: 25% πληθωρισμό, 12% πώση στις επενδύσεις, μια στάσιμη οικονομία, επιθέσεις ενάντια στο βιοτικό επίπεδο και το συνδικαλιστικό κίνημα, ρύπανση, εμπρησμούς και αθλιότητα.

Η κίνηση προς το ΚΚΕ εζ δείχνει πως οι μάζες επιζητούν μια πιο αριστερή πολιτική απ' αυτή που εφάρμοσε η σοσιαλιστική κυβέρνηση για να λυτρωθούν από τα συνεχιζόμενα προβλήματα. Από τον πληθωρισμό που μειώθηκε κατά 3% μόνο το 1982 ενώ η έκθεση του ΟΟΣΑ προβλέπει για το 83 (με

προτείνει και πάνω απ' όλα να εφαρμοστεί στην καθημερινή πράξη ένα Σοσιαλιστικό πρόγραμμα δράσης. Αυτό όμως δεν φαίνεται διαθετιμένη η ηγεσία του να το πράξει όπως εξ άλλου γίνεται με όλα τα Σταλινικά φιλοσοβιετικά κόμματα του Δυτικού κόσμου.

Έτσι αν τελικά συνεχίσει η φθορά του ΠΑΣΟΚ, η ανάπτυξη του ΚΚΕ θα έχει ένα περιορισμένο χαρακτήρα του τύπου του πορτογαλικού κομμουνιστικού κόμματος. Αυτή η ανάπτυξη δεν θα είναι ικανή να ανακόψει την επαναφορά της δεξιάς, όπως δείχνει και η πορτογαλική εμπειρία.

Οι ευθύνες όπως και στην περίπτωση του ΠΑΣΟΚ, βαραινουν πια τους τίμιους αγωνιστές της βάσης του κόμματος που με την πάλη τους μπορούν να σφυρηλατήσουν την ενότητα στην πράξη και τη βάση για την υλοποίηση της Σοσιαλιστικής Αλλαγής.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ενα όμως χρόνο μετά την άνοδο στην κυβέρνηση τα προβλήματα της Ελληνικής κοινωνίας κάθε άλλο παρά βρήκαν το δρόμο της λύσης τους και αυτο το μήνυμα ήθελαν να διαμηνύσουν στη Σοσιαλιστική κυβέρνηση οι χιλιάδες ψηφοφόροι που άρχισαν να εγκαταλείπουν το ΠΑΣΟΚ.

Οι συνεχείς υποχωρήσεις από το πρόγραμμα και τις διακηρύξεις του ΠΑΣΟΚ οι συμβιβασμοί με την αστική τάξη και τα ημίμετρα που δεν μπορούν να λύσουν ούτε τα εθνικά, ούτε τα οικονομικά, ούτε τα κοινωνικά προβλήματα άρχισαν να δημιουργούν σύγχυση και προβληματισμό στους εργαζόμενους. Η στήριξη στην «Ιδιωτική Πρωτοβουλία» δηλαδή στους υπαίτιους της κρίσης έχει οδηγή-

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ

Η ίδια ιστορία που συμβαίνει με όλους τους δικτάτορες επαναλήφθηκε την Κυριακή που μας πέρασε και στην Τουρκία με τον στρατηγό Εβρεν.

Όπως όλα τα στρατιωτικά καθεστώτα (Παπαδόπουλου στην Ελλάδα, Πινοσέτ στην Χιλή κ.λ.π) έτσι και το καθεστώς του Εβρεν για να δώσει κάποια νομιμοφάνεια στη διατήρηση του στην εξουσία διενέργησε δημοψήφισμα με αποτέλεσμα, το γνωστό σε παρόμοιες περιπτώσεις ποσοστό (90%).

Κύριο καθήκον του στρατιωτικού καθεστώτος ήταν και είναι να κτυπήσει το εργατικό κίνημα και τις οργανώσεις του για να δώσει παράταση στους εκμεταλλευτές καπιταλιστές που με αγωνία βλέπουν το τέλος τους να έρχεται.

Οι συνθήκες οικονομικής κρίσης που περνά την περίοδο αυτή η Τουρκία, και που θα συνεχίσει να βαθαίνει, θα φέρει την εργατική τάξη σε επαναστατικές κινήσεις, που σίγουρα θα ανατρέψει το αιμοσταγές καθεστώς πολύ πιο γρήγορα από ότι θα συνέβαινε μέσα σε συνθήκες οικονομικής ανόδου του καπιταλισμού.

«ΧΑΡΑΥΓΗ» ΚΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τα αποτελέσματα των πρόσφατων δημοτικών εκλογών στην Ελλάδα παρουσιάστηκαν γενικά από τον Αριστερό τύπο τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Κύπρο σαν νίκη των ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ άσχετα αν ένα μεγάλο ποσοστό ψηφοφόρων μετακινήθηκε από το ΠΑΣΟΚ προς το ΚΚΕ.

Εντούτοις η «ΧΑΡΑΥΓΗ» επέμενε και συνεχίζει να επιμένει να μας παρουσιάζει τη νίκη αυτή σαν νίκη των «Ενωμένων Δημοκρατικών Δυνάμεων» ή σαν νίκη της Δημοκρατικής συνεργασίας.

Η εθελοτυφλία αυτή της «Χαραυγής» έχει αιτία της στην επιμονή της για συνεργασίες με το δεξιό ΔΗΚΟ και με την αστική τάξη.

Προσπαθεί με αυτό τον τρόπο να πείσει τους οπαδούς της ότι και στην Ελλάδα έγινε μια παρόμοια συνεργασία. Για να υπήρχε όμως οποιοδήποτε βάση για σύγκριση σε αυτό το επίπεδο θα έπρεπε να γίνει συνεργασία μεταξύ ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ που θα ήταν και η μόνη συνεργασία προς όφελος της Εργατικής τάξης της Κύπρου.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Β. ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ ΚΑΙ Η ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΕΔΕΚ

Γράφουν τα «ΝΕΑ»

«Με πλατιά λαϊκή συμμετοχή διαμορφώνεται το Κυβερνητικό πρόγραμμα του υποψήφιου για την προεδρία Βάσου Λυσσαρίδη. Με τη συμμετοχή συνδικαλιστικών, επιστημονικών, εκπαιδευτικών και πολιτιστικών φορέων. Το πρόγραμμα της αλλαγής είναι πρόγραμμα από το λαό για το λαό».

Ξέχασε η ηγεσία της ΕΔΕΚ ότι το κόμμα είναι δεσμευμένο από το συνέδριό του για να προβάλλει ΔΙΚΟ του υποψήφιου, για τις προεδρικές εκλογές.

Ξεχνούν η ηγεσία και τα Νεα ότι ο Βάσος Λυσσαρίδης είναι ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ, πρόεδρος του Σ.Κ. ΕΔΕΚ.

Ξεχνούν ότι η βάση της ΕΔΕΚ ζητά ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ και όχι απλώς αλλαγή προσώπων στην Κυβέρνηση.

Ξεχνούν ότι ο λαός δεν είναι ένα ομοιογενές σύνολο αλλά χωρίζεται σε τάξεις.

Ξεχνούν ότι και το ίδιο το καταστατικό του Κόμματος μιλά για Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας και μας λένε τώρα ότι θα παλαίσουν για ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, συνθήματα που και η αστική τάξη χρησιμοποιεί καθημερινά.

Το κυριώτερο όμως είναι ότι ξέχασαν, ή καλύτερα προσπάθησαν να αποφύγουν τη συμμετοχή της ίδιας της ΒΑΣΗΣ του Κόμματος στην διαμόρφωση του προγράμματος και μας λένε ότι συμμετείχαν διάφοροι φορείς.

Τούτο όμως δεν είναι τυχαίο. Δείχνει πόση εμπιστοσύνη έχει η ηγεσία του Κόμματος στην Βάση και ποσο την φοβάται διότι σίγουρα η κομματική βάση θα σταθεί εμπόδιο στην πορεία που επέλεξε και ακολουθεί η ηγεσία της.

Διότι η βάση του κόμματος είναι ΑΡΙΣΤΕΡΗ και σίγουρα θα ζητούσαν μια πολιτική από την ηγεσία του κόμματος που να εξυπηρετεί τα συμφέροντα του εργάτη, του υπάλληλου και του φτωχού αγρότη κι όχι «όλου του λαού σαν σύνολο».

ΔΙΑΚΟΙΝ. ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ

και ορισμένα επιχειρήματα του ΑΚΕΛ

Έχουμε επανειλημμένα υποδείξει μέσα από τις στήλες μας πως οι συνομιλίες μεταξύ των δεξιών δυνάμεων του νησιού δεν πρόκειται να λύσουν ποτέ το Κυπριακό, γιατί το εθνικό μας πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί πάνω σε καπιταλιστική βάση. Το να υποστηρίζει κανείς ότι οι συνομιλίες είναι η μόνη διαδικασία για την λύση του Κυπριακού είναι ουτοπικό. Το ΑΚΕΛ υποστηρίζοντας τις συνομιλίες αποφεύγει τις ευθύνες του δημιουργώντας ψεύτικες ελπίδες για τις συνομιλίες. Θέση της Σ.Ε. είναι ότι οι συνομιλίες των αστών πρέπει να αντικατασταθούν με συνομιλίες των αριστερών κομμάτων πάνω σε σοσιαλιστική βάση. Ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός της κοινωνίας είναι ο στόχος που θα ενώσει τους ΕΚ και τους ΤΚ. Διαφορετικά συνομιλίες για επίλυση του Κυπριακού από τα αριστερά κόμματα πάνω στη σημερινή καπιταλιστική βάση, δεν θα έχουν καλύτερη τύχη από τις συνομιλίες των αστών.

Συνομιλίες των αριστερών κομμάτων με κοινή βάση την κοινωνική απελευθέρωση, θα υλοποιήσουν το σύνθημα του κοινού μετώπου αγώνα ΕΚ και ΤΚ εργαζομένων. Ένα τέτοιο κοινό μέτωπο σφίχτοδεμένο και ατσάλωμένο με ένα κοινό πρόγραμμα αγώνα τόσο πάνω στο κοινωνικό όσο και πάνω στο εθνικό ζήτημα, θα γίνει η αφετηρία για την επίλυση του Κυπριακού. Τέτοια πορεία δεν εναποθέτει ελπίδες πάνω στις συνομιλίες της δεξιάς. Οι εργαζόμενοι και η αριστερά ακολουθούν ανεξάρτητα το δικό τους δρόμο για απελευθέρωση, μακριά από την χρεωκοπημένη πατριωτική αστική τάξη.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ όμως, παθιασμένα πια, υποστηρίζει τις συνομιλίες, αποφεύγοντας με αυτό το τρόπο τις δικές της ευθύνες απέναντι στη λύση του Κυπριακού. Υποστηρίζοντας ότι οι συνομιλίες είναι η μόνη πηγή ελπίδας για το Κυπριακό χρησιμοποιεί μια σειρά από χρεωκοπημένα επιχειρήματα που δεν έχουν παρα μόνο φαινομενική αξία.

Τα κύρια επιχειρήματα τους είναι δύο:

1. Οι συνομιλίες γίνονται γιατί μας το ζητούν οι φίλοι μας διεθνώς και τα ψηφίσματα του ΟΗΕ.

2. Αν οι συνομιλίες τερματισθούν ο Ντενκτάς θ' ανακηρύξει ανεξάρτητο ΤΚ κράτος.

Αυτά τα επιχειρήματα δείχνουν μιας εξ αρχής τον χρεωκοπημένο τρόπο με τον οποίο η ηγεσία του ΑΚΕΛ αντιμετωπίζει το Κυπριακό, γιατί είναι ενδεικτικά ενός αστικού τρόπου ανάλυσης του προβλήματος. Παρ' όλα αυτά, ακόμα και μέσα στα πλαίσια της αστικής ανάλυσης, οι τοποθετήσεις αυτές είναι χρεωκοπημένες.

Ας τις πάρουμε μια-μια.

1. Λέει η ηγεσία του ΑΚΕΛ ότι συνομιλούμε γιατί μας το ζητούν οι φίλοι μας διεθνώς και γιατί έτσι συνιστούν τα ψηφίσματα του ΟΗΕ. Αν εγκαταλείψουμε τις συνομιλίες τότε δίνουμε βάση στους αντιπάλους μας για το επιχείρημα ότι καταπατούμε τις διαδικασίες που προτείνει ο ΟΗΕ.

Πέρα από την ανικανότητα του ΟΗΕ να επιλύσει το πρόβλημα, η σοβαροφάνεια αυτού του επιχειρήματος πέφτει στο κενό, αν μελετήσει κανείς την σημασία των ψηφισμάτων του ΟΗΕ ακόμα και μέσα στα πλαίσια του αστικού Διεθνούς Δικαίου. Τα περισσότερα ψηφίσματα της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ όχι μόνο για το Κυπριακό αλλά και γενικά αποτε-

λούνται από δύο πτυχές. Μια ουσιαστική πτυχή που ασχολείται με την ουσία του προβλήματος και μια διαδικαστική πτυχή που ασχολείται με την διαδικασία επίλυσης του προβλήματος. Έτσι για το Κυπριακό προνοείται η λύση του βάσει ορισμένων αρχών, με την διαδικασία των συνομιλιών. Οι αρχές αυτές δεν έγιναν ποτέ αποδεχτές από την Τουρκία ή την Τουρκοκυπριακή ηγεσία. Έτσι ακολουθούμε μια διαδικασία βασισμένη σε αρχές που το ένα τουλάχιστον μέρος δεν τις αποδέχεται. Το ότι αυτές οι αρχές δεν είναι αποδεχτές είναι φανερό από τις εξελίξεις στην τράπεζα των συνομιλιών. Γι' αυτό η κυβέρνηση της Κύπρου έχει το δικαίωμα να τερματίσει τις συνομιλίες και να ζητήσει από την Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ να πανατόποθετηθεί πάνω στο θέμα. Τούτο μπορεί να επαναλαμβάνεται ώστε η Κυπριακή Κυβέρνηση να αποχτήσει μια ροή ψηφισμάτων υπερ της, τα οποία θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει μέσα σε διπλωματικά πλαίσια - ακόμα και τότε με αμφίβολη σημασία. Αυτό γιατί είναι παλιός κανόνας του Διεθνούς Δικαίου ότι μια χώρα δεν δεσμεύεται από ένα εκκολαπτόμενο νόμο ή μια σειρά νόμων, ή ψηφισμάτων όταν εκφράζεται ή και ψηφίζει σταθερά εναντίον τους. Αυτά είναι τα χάλια του Διεθνούς Δικαίου μέσα στα πλαίσια του οποίου εμπιμπτούν τα ψηφίσματα του ΟΗΕ. Γι' αυτό και το επιχείρημα ότι ο τερματισμός των συνομιλιών ζημιώνει την υπόθεση μας πάνω σε διεθνές επίπεδο είναι λανθασμένο. Η πραγματικότητα είναι ξεκάθαρη. Πολύ λίγα πράγματα μπορούμε να περιμένουμε από τα ψηφίσματα του ΟΗΕ και τις διαδικασίες που προτείνουν. Τα ψηφίσματα έχουν κάποια χρησιμότητα σαν έκφραση ηθικής συμπαράστασης στις αντιιμπεριαλιστικές διαθέσεις των μαζών. Δεν είναι όμως το επίκεντρο του αγώνα. Για την ουσιαστική αντίσταση προς τα ιμπεριαλιστικά σχέδια δεν υπάρχει άλλος δρόμος παρα αυτός που περνά μέσα από την υλοποίηση του συνθήματος για κοινό μέτωπο ΕΚ και ΤΚ εργαζομένων. Αυτό το καθήκον πέφτει σήμερα πάνω στις ηγεσίες των αριστερών κομμάτων και ειδικά πάνω στην ηγεσία του ΑΚΕΛ. Η ηγεσία αυτή που τόσο παινεύεται για την συνεργασία της με τους ΤΚ ας μας δείξει χειροπιαστά αποτελέσματα, κι ας θέσει τέρμα στην αποφυγή των ευθυνών της.

Το δεύτερο επιχείρημα που προβάλλει το ΑΚΕΛ είναι ότι αν οι συνομιλίες τερματισθούν οι ΤΚ θα προχωρήσουν σε ανακήρυξη ανεξάρτητου τουρκοκυπριακού κράτους.

Και αυτό το επιχείρημα είναι γελοίο και δεν έχει καμία βάση. Το ομόσπονδο κράτος του Ντενκτάς με την διοίκηση του έχει προχωρήσει ουσιαστικά προς αυτή την κατεύθυνση. Έχει δημιουργηθεί ομόσπονδη διοίκηση η οποία είναι εξαρτημένη οικονομικά από την Τουρκία και από το Τουρκικό χρηματιστικό κεφάλαιο. Αν ο Ντενκτάς δεν προχωρεί στην ανακήρυξη ανεξάρτητου ΤΚ κράτους, είναι γιατί οι αντικειμενικές συνθήκες δεν του το επιτρέπουν. Όχι γιατί το εμποδίζουν οι συνομιλίες. Το ζήτημα για την δημιουργία ανεξάρτητου κράτους δεν είναι θέμα αναγνώρισης του από άλλα κράτη. Το αστικό Διεθνές Δίκαιο δεν προνοεί πια σαν όρο την αναγνώριση για να μπορεί να ενταχθεί ένα κράτος στη διεθνή κοινότητα. Οι δυτικές κυβερνήσεις έχουν αναγκαστεί να αλλάξουν το Διεθνή Νόμο σχετικά με την δημιουργία νέων κρατών λόγω της αποικιακής επανάστασης. Παλιά όταν δημιουργείτο νέο κράτος ή νέα κυβέρνηση, κριτήριο για την ένταξη του στη διεθνή κοινότητα ήταν κατά πόσο είχε αναγνωριστεί από άλλα κράτη. Τότε ο παράγοντας της αναγνώρισης ήταν καθωριστικός. Τελευταία τα κριτήρια έχουν αλλάξει. Υπάρχουν τέσσερα κριτήρια τα οποία ένα νέο κράτος πρέπει να πληρεί: α) ενιαίος γεωγραφικός χώρος, β) σταθερός πληθυσμός, γ) ανεξάρτητη κυβέρνηση (όχι κυβέρνηση διορισμένη από άλλο κράτος) και δ) αναγνώριση από τον ΟΗΕ. Έτσι ο παράγοντας της αναγνώρισης έχει περάσει σε τέταρτη μοίρα. Το Βιετναμ για παράδειγμα δεν έχει αναγνωριστεί από μια σειρά χώρες. Το κράτος όμως αυτό ανήκει στη διεθνή κοινότητα.

Αν ο Ντενκτάς θέλει να ανακηρύξει ανεξάρτητο κράτος πρέπει να αποδείξει ότι έχει ανεξάρτητη κυβέρνηση. Η παρουσία όμως του Τουρκικού στρατού δεν του επιτρέπει κάτι τέτοιο. Το κράτος του Ντενκτάς είναι κράτος που δημιουργήθηκε με την βία από ξένο κράτος και η διοίκηση του είναι σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο, υποχείριο του τουρκικού κράτους. Έτσι το Τουρκοκυπριακό κράτος δεν μπορεί να αποτελέσει ανεξάρτητο κράτος βάση του Διεθνούς Δικαίου. Το προηγούμενο της δημιουργίας της Μανσουρίας από τους Ιάπωνες είναι αρκετά σημαντικό. Τότε οι γιαπωνέζοι милитаристες δημιούργησαν με τη βία το κράτος της Μανσουρίας που ήταν μέρος της Κίνας και το πλάσασαν σαν ανεξάρτητο κράτος. Αυτό δεν έγινε δεκτό από κανένα. Η ανακήρυξη ανεξάρτητου κράτους μόνο πονοκεφάλους θα φέρει στο Ντενκτάς χωρίς να λύσει κανένα πρόβλημα. Οι συνομιλίες κανένα σημαντικό ρόλο δεν έχουν σε σχέση με αυτά. Γι' αυτό ας πάψει η ηγεσία του ΑΚΕΛ να καλιεργεί τόσο ανεύθυνα επιχειρήματα. Αφού θέλει να στηρίξει την στρατηγική και την τακτική της μέσα στα πλαίσια του ΟΗΕ και του Διεθνούς Δικαίου κάνει καλά να τα μελετά σοβαρότερα για να ξέρει επιτέλους πως να ρυθμίζει καλύτερα την πολιτική της ταξικής συνεργασίας στον διεθνή χώρο. Εμάς γνώμη μας είναι πως μόνο περιθωριακά πρέπει να ασχολούμαστε με αυτές τις προεκτάσεις των ψηφισμάτων του ΟΗΕ και του Διεθνούς Δικαίου. Η ουσία του προβλήματος βρίσκεται και πρέπει να αναζητηθεί αλλού.

Ξάνθος Σκούρος

ΟΙ Τ/ΚΥΠΡΙΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΛΦΙΑ ΜΑΣ

«Οι Τουρκοκύπριοι εργάτες είναι αδελφοί μας»
 Αυτό το σύνθημα επιβάλλει ο διεθνισμός και το συμφέρον του εργατικού κυπριακού κινήματος. Και παρόλο που ο διεθνισμός αυτός δεν σημαίνει πως τον Ιούλη του '74 θα ρίχναμε το σύνθημα «Μη πυροβολάτε τους τούρκους στρατιώτες, είναι αδελφοί μας», θα απευθυνόμαστε όμως προς τους Τούρκους στρατιώτες να σταματήσουν αυτοί να μας πυροβολούν, γιατί σαν εργάτες εν στολή έχουν κοινά συμφέροντα μαζί μας και θα μπορούσαν να συνειδητοποιήσουν το παιχνίδι που παίζει σε βάρος μας η διεθνής αντίδραση. Παράλληλα όμως θα έπρεπε τότε να πάρουμε όλα τα δυνατά μέτρα να αντιμετωπίσουμε την εισβολή. Όσοι υπαινίσσονται ότι το σύνθημα «οι τουρκοκύπριοι εργάτες είναι αδελφοί μας» μας υποτάσσει έμμεσα στα σχέδια του τουρκικού επεκτατισμού κάνουν, μια μωυπηκή ανάλυση του όλου θέματος. Η προσέγγιση των τουρκοκυπρίων εργατών δεν προϋποθέτει

εγκατάλειψη ενός δυναμικού αντιιμπεριαλιστικού αγώνα. Αντίθετα αποτελεί και απαραίτητη προϋπόθεση.

ΔΙΑΙΡΕΙ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΕ

Κάθε αγώνας του κυπριακού λαού αντιμετώπιστηκε με το «διαίρει και βασίλευε». Αυτή η μέθοδος χρησιμοποιήθηκε από τους πρώτους απεργιακούς αγώνες δίχως όμως επιτυχία. Χρησιμοποιήθηκε αργότερα με απόλυτη επιτυχία στον αγώνα της ΕΟΚΑ. Οι Άγγλοι ιμπεριαλιστές έστρεψαν την Τουρκοκυπριακή κοινότητα ενάντια στους Ελληνοκύπριους και χρησιμοποιώντας αυτή την διαίρεση έμπισαν την Τουρκία μέσα στις διαπραγματεύσεις που οδήγησαν στις συμφωνίες Ζυρίχης. Αν στον αντι-ιμπεριαλιστικό αγώνα του ηησίου κερδίζονταν οι Τουρκοκύπριοι εργάτες τότε τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά.

Ευθύνη γι' αυτό φέρει κατά κύριο λόγο το ΑΚΕΛ. Πρώτα γιατί υποστήριξε το σύνθημα της Ένωσης που όπως ήταν φυσικό αποξένωσε την τουρκοκυπριακή εργατική τάξη. Επίσης γιατί άφησε τον αντι-ιμπεριαλιστικό αγώνα στα χέρια της δεξιάς.

ΤΑΣΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

Η ελληνοκυπριακή δεξιά ήταν ο φυσικός εχθρός της τουρκοκυπριακής δεξιάς αλλά και της εργατικής τάξης του ηησίου. Οι ελληνοκύπριοι δεξιοί θέλανε μια Κύπρο ενιαία, και ενώμενη με την Ελλάδα ώστε να μπορούν να εκμεταλλεύονται ολό-

κληρη την εργατική τάξη του ηησίου. Ηξέραν επίσης ότι το ελληνοκυπριακό κεφάλαιο ήταν πιο δυνατό από το τουρκοκυπριακό και γιαυτό θα μπορούσε να το απορροφήσει μέσα από το συναγωνισμό.

Αυτό το καταλάβαιναν και οι τουρκοκυπριοί αστοί και έτσι προωθούσαν μια διχοτομική λύση για να μπορούν να εκμεταλλευτούν ανεόχλητοι την τουρκοκυπριακή εργατική τάξη. Αυτές ήταν οι αντικειμενικές συνθήκες που επικρατούσαν στο ηησι. Το ΑΚΕΛ έπρεπε να καθορίσει την πολιτική του λαμβάνοντας τες υπόψη. Δεν έγινε αυτό και έτσι το '63 άρχισε να οριστικοποιείται η διαίρεση.

Ο Ντεκτας και η τουρκοκυπριακή δεξιά εξαπόλυσε ένα έντονο εθνικιστικό αγώνα με συνθήματα όπως το «Από τούρκο σε τούρκο» και «ένωση σημαίνει διπλή Ένωση». Η πολιτική αυτή οδήγησε και στη βίαιη καταπάτηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών, με αποκρούφωμα τη δολοφονία των Καβάζογλου Μισαούλη.

Η απάντηση του ΑΚΕΛ σαυτην την πολιτική μόνο έκπληξη μπορεί να προκαλέσει. Στές αρχες του '60 τότε που χρειάζονταν ακόμα περισσότερο, διάλυσε το τουρκοκυπριακό Γραφείο που επιλαμβανόταν τα μέγχοι τότε ειδικά θέματα των Τ/Κ.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

Παράλληλα επήλθε και διάσπαση στην Έλληνοκυπριακή δεξιά. Ο Μακάριος σαν πιο διορατικός αστός πολιτικός κατάλαβε ότι μια ενιαία ανεξάρτητη καπιταλιστική Κύπρος εξυπηρετούσε καλύτερα το Ε/Κ κεφάλαιο. Οι ενωτικοί όμως παράμεναν ανένδοτοι. Ακόμα και το ΑΚΕΛ μέχρι το '66 υποστήριζε την Ένωση.

Τα γεγονότα του '63 οριοθέτησαν την διαίρεση. Οι σφαγές και οι βαρβαρότες και των δύο πλευρών άφησαν βαθιές πληγές. Οι σφαγές των ομάδων του Σαμψών όμως στον Τράχωνα θα είχαν στο μέλλον ιδιαίτερη σημασία.

Το '74 στις 15 του Ιούλη οι τουρκοκύπριοι είδαν τον άνθρωπο που θεωρούσαν υπεύθυνο πολλών σφαγών να ανακηρύσσεται πρόεδρος της πραξικοπηματικής κυβέρνησης. Ο Ντεκτας και οι κύκλοι του χρησιμοποίησαν την ευκαιρία και διάδιδαν σαν σοβαρή είδηση ότι ο Σαμψών κήρυξε την Ένωση με την Ελλάδα. Όποιος συνομίλησε με Τ/Κ θα δει πως αυτο είναι ακόμα πιστευτο. Το επιχείρημα αυτο χρησιμοποιήθηκε και για σκοπούς προπαγάνδας στο εξωτερικό. Πολλοί Άγγλοι ηγέτες του Συντηρητικού και του εργατικού κόμματος πιστεύουν ότι πράγματι έτσι έγινε.

ΜΕΤΑΦΟΡΑ

Ο Ντεκτας και η τουρκοκυπριακή δεξιά άρχισαν τότε προπαγάνδα υπερ του δήθεν παραδείσιου τους στο βορρα. Με συνθήματα για μόνιμη ασφάλεια των Τ/Κ και την προστασία της μητέρας τουρκίας βγήκαν κερδοσέμνοι. Έμεις οι Ελληνοκύπριοι δεν πρέπει να το θεωρούμε αυτο παράξενο. Στο δημοψήφισμα για την ένωση 96% των Ε/Κ είχαν ψηφίσει υπερ της ένωσης. Ο εθνικισμός ηλίκτρισε τους Τ/Κ που με την βοήθεια του Κληρίδη κατάκλεισαν το «παραδείσιο» του Ντεκτας. Γρήγορα όμως απογοητεύτηκαν. Ο παράδεισος δεν ήταν τίποτα άλλο παρα απο μια καπιταλιστική κόλαση. Ως το '74 ο Ντεκτας και η Τ/Κ δεξιά μπορούσε να ρίχνει όλο το φταιξιμο στους Ε/Κ κεφάλαιο ήταν που τους εκμεταλευόταν και που ήθελε να τους μετατρέψει σε δεύτερης κατηγορίας πολίτες. Μετά το '74 με την διαίρεση οι Τ/Κ αστοί έγιναν αντικειμενικά οι εκμεταλευτές του τουρκοκύπριου εργάτη.

ΜΑΖΙΚΗ ΣΤΡΟΦΗ

Οι τουρκοκύπριοι έχουν στραφει μαζίκα εναντίον του Ντεκτας. Όπως μας πληροφορούν Τ/Κ σύντροφος ο Ντεκτας δεν τόλμα να επισκεφθει την περιοχή Μόρφου γιατί εκεί οι Τ/Κ αδελφοί μας τον υποδέχονται με υτομάτες και αυγα κλούβια. Μεγάλη μερίδα της άνεργης νεολαίας ζητα να της δοθεί το δικαίωμα να έρχεται στο Νότο για

δουλεια. Υπάρχει επίσης και μίσος προς τα τουρκικά στρατεύματα. Οι τούρκοι στρατιώτες υπηρετούν 24 μήνες ενώ οι Τ/Κ 36 μήνες. Οι Τ/Κ παίρνουν τες χειρότερες θέσεις τους τούρκους αξιωματικούς οι Τ/Κ τους αποκαλούν «καρσασκάληδες» κάτι παρόμοιο με το δικο μας «καλαμαρα» που χρησιμοποιούν πλάτα πριν το '74 για τους Έλληνες αξιωματικούς.

Ο Ντεκτας στηρίζεται τώρα απο τους ψήφους των εποίκων οι οποίοι δωροδοκούνται συστηματικά γιαυτό το σκοπο. Τ/Κ σύντροφος μας έλεγε ότι 3 μήνες πριν τες εκλογες όλοι οι άνεργοι βρίσκανε δουλεια στην Κυβέρνηση. Ο Ντεκτας γέμιζε γραφεία τους διάφορους χυρους και κάθε τραπέζι γινόταν και κυβερνητική θέση. Δύο βδομάδες μετα τες εκλογες όλες οι θέσεις έκλειναν. Οι έποικοι αμόρφωτοι και αγράματοι απο τες πιο φτωχίες ανατολίτικες επαρχίες μνηούσαν τότε τον Ντεκτας. Ούτε και αυτοί όμως θ' αργήσουν να απογοητευθούν γιατί ο Ντεκτας δεν είναι σε θέση να λύσει τα οικονομικά προβλήματα του Βορρα. Η οικονομική σύνδεση με την «μητέρα» Τουρκία χειροτέρευσε το πρόβλημα. Για να εξαχθεί ότι δήποτε απο το Βορρα πρέπει πρώτα να πουληθεί στην Τουρκία. Για να εισαχθεί οτιδήποτε στο Βορρα πρέπει να προέρχεται απ την Τουρκία, εκτος εαν δεν υπάρχει οπότε πρέπει να εισαχθεί μέσω της Τουρκίας. Αυτο κάθε άλλο παρα να βοηθήσει μπορεί την αναμικη οικονομία του Βορρα.

ΕΠΑΦΕΣ

Οι Τ/Κ μάζες στρέφονται σήμερα όλο και περισσότερο προς τ' αριστερα. Αυτο, μέσα στα επόμενα λίγα χρόνια θα τους φέρει σε σύγκρουση με την αστική τάξη και κατ' επέκταση με τους στρατοκράτες της Άγκυρας. Για αυτο είναι απόλυτα αναγκαίο να μελετούμε με σοβαρότητα την κατάσταση του Βορρα και όχι να καταφεύγουμε στην εύκολη λύση του ότι «δεν μπορούμε να περιμένουμε τους τουρκοκύπριους να ξυπνήσουν για να προχωρήσουμε εμεις». Μ' αυτη τη λογική, και όπως έχουν τα πράγματα σήμερα ίσως οι τουρκοκύπριοι θα πρεπε να περιμένουν εμας.

Γι' αυτο και το κόμμα μας, η ΕΔΕΚ θα πρέπει να δει πιο σοβαρα το θέμα. Απ' ότι έχουμε υπ' όψη μας η ηγεσία του κόμματος είχε παλιά επαφές με τον Οζκιουρ το αποτέλεσμα ήταν απογοητευτικό γιατί ο Οζκιουρ δεν δεχόταν να καταδικάσει την εισβολή - ένας απο τους όρους που του έβαλε ο συν. Β. Λυσαριδής για να συνεργαστούν. Τα προβλήματα των τουρκοκυπρίων είναι κοινωνικά και οικονομικά. Οι εισβολείς τους υποστήτηκαν παράδεισο και τους έ-

δωσαν μια καπιταλιστική κόλαση. Γι' αυτο και η προσέγγιση των ελληνοκύπριων προς τους Τ/Κ πρέπει να είναι πάνω σε ταξική βάση. Το κόμμα μας, η ΕΔΕΚ πρέπει να δει το θέμα μ' αυτο το τρόπο. Οι Τ/Κ θα στραφούν αποφασιστικά εναντίον της εισβολής όταν καταλάβουν ότι οι ελληνοκύπριοι έχουν να τους προσφέρουν μια κοινωνία ανώτερη απ' αυτη που τους πρόσφεραν οι τούρκοι εισβολείς - μια κοινωνία σοσιαλιστική. Γι' αυτο η ΕΔΕΚ προσέγγισε λαυθασμένα τον Οζκιουρ. Το ίδιο συνέβηκε κι αργότερα στην διάσκεψη της Τρίπολης. Ο Β. Λυσαριδής ζήτησε απο τον Οζκιουρ να καταδικάσει ανοικτα την εισβολή και να υποστηρίξει την επιστροφή όλων των προσφύγων στα σπίτια τους.

ΤΑΣΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Οι θέσεις αυτές είναι οπωσδήποτε σωστες. Απο μόνες τους όμως χωρίς την αναγκαία ανάλυση δεν σημαίνουν τίποτα για τους Τ/Κ και τα κόμματα τους. Επαναλαμβάνουμε ότι οι Τ/Κ θα είναι διατεθειμένοι να αγωνιστούν ενάντια της εισβολής μόνο όταν βεβαιωθούν πως μ' αυτο τον τρόπο θα μπορούν να ζήσουν σε μια καλύτερη κοινωνία απ' αυτη που ζουν. Οι Τ/Κ δεν μπορούν να δουν ποτε το κυπριακό πρόβλημα σαν εθνικό. Γιαυτό η ΕΔΕΚ δεν πρέπει να χρωματίζει εθνικιστικά τες θέσεις της γιατί έτσι δεν θάχουν καμια απήχηση, όπως και δεν είχαν με αποτέλεσμα ο Οζγκουρ να συνάψει άγραφη συμφωνία συνεργασίας με το ΑΚΕΛ. Αυτο αντι να οδηγήσει την ΕΔΕΚ σε μια πορεία κριτικής της οδήγησε στο συμπέρασμα ότι δεν μπορούμε να περιμένουμε τους Τ/Κ να αγωνιστούν.

Αυτο το συμπέρασμα όμως είναι λαυθασμένο γιατί απλούστατα δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Μέσα στους Τ/Κ υπάρχουν πολλές τάσεις και πολλά στρώματα ιδιαίτερα ανάμεσα στην νεολαία που είναι διατεθειμένοι να αγωνιστούν ενάντια στην εισβολή, συνάμα όμως και για τα ταξικά προβλήματα των Τ/Κ. Αρκει εδω να αναφέρουμε την εφημερίδα «Χαλκντερ» που έχει μεγάλη απήχηση μέσα στους κύκλους της νεολαίας του Ντουρτουραν. Υπάρχουν επίσης διάφορες τάσεις μέσα στο κόμμα του Οζκιουρ ιδιαίτερα στη περιοχή Μόρφου που έχουν αρκετα σωστες απόψεις πάνω στο κυπριακό πρόβλημα. Το κόμμα, η ΕΔΕΚ πρέπει να αναλάβει τες ευθύνες της και να έρθει σε επαφή με αυτα τα κινήματα. Μόνο έτσι θα μπορέσει να προωθήσει σωστα το κυπριακό και να υλοποιήσει το σύνθημα της Κύπρος Λεύτερη Σοσιαλιστική.

ΞΑΝΘΟΣ ΣΚΟΥΡΟΣ

ΟΙ ΕΚΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Συνέχεια απο την 2

ΟΧΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΧΙΛΗ

Όπως παρατηρεί η Γαλλική Λε Μοντ του Παπαντρέου όπως και τον Μιττεράν απασχολεί πολύ η ιστορία της πτώσης του Αλλιέντε «Γνωρίζει πως οι Σοσιαλιστές νίκησαν στην Ελλάδα μόνο μετά που κέρδισαν μεγάλη μερίδα των ψηφοφόρων της μεσαίας τάξης (με το μέρος της εργατικής τάξης), κι ότι η οικονομική αποτυχία θα φέρει σύντομα τη δεξιά πίσω στην εξουσία».

Η επαναφορά της δεξιάς στην εξουσία στη Χιλή στις 11 του Σεπτεβρη του 1973 στοίχισε τη σφαγή, τη φυλάκιση και την εξαφάνιση σε δεκάδες χιλιάδες εργάτες.

Κι όμως, παρά τους φόβους του, παρά την προσωπική του εμπειρία της περιόδου 65-67 και πριν, ο Αντρέας Παπαντρέου του 1982 επαναλαμβάνει τα ίδια ακριβώς λάθη του Αλλιέντε του 1973. Ξεγελά τον εαυτό του και την εργατική τάξη επιμένοντας στον «πατριωτικό» και ουδέτερο χαρακτήρα της στρατιωτικής κάστας. Προσπαθεί να ουδετεροποιήσει τους αξιωματούχους του στρατού με επαίνους και αυξήσεις μισθών ενώ καλυμμένος πίσω από το σύνθημα της απαγόρευσης της πολιτικής δραστηριότητας μέσα στο στρατό εμκα αρνείται τα συνδικαλιστικά δικαιώματα στους φαντάρους.

Ξεχνά την περίφημη απεργία των φορτηγατζήδων της Χιλής και το μπουκοτάζ των βιομήχανων που έγινε για να γονατίσει την κυβέρνηση κι εναποθέτει τις ελπίδες του στην «ιδιωτική πρωτοβουλία».

Οι εργαζόμενοι (αποδεικνύεται ξανά και ξανά!) είναι διατεθειμένοι να δεχτούν θυσίες

και να πιστώσουν τις κυβερνήσεις τους με εμπιστοσύνη για αρκετό χρονικό διάστημα. Ο ενθουσιασμός, η κινητικότητα και η υπομονή των μαζών όμως έχουν τα όρια τους. Ευτυχώς για το Ελληνικό Εργατικό κίνημα η πρώτη δώση της πτώσης του ενθουσιασμού των μαζών που εκφράστηκε μέσα από τις δημοτικές εκλογές δεν ήταν οδυνηρή. ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ ΣΗΜΑΔΙΑΚΗ. Οι αστοί που όσο διατηρούν την οικονομική τους δύναμη και τους μηχανισμούς του αστικού κράτους παραμένουν δυνατοί, περιμένουν ακριβώς την εγκατάλειψη του ΠΑΣΟΚ από τη μεσαία τάξη και την απογοήτευση της εργατικής τάξης από την κυβέρνηση τους για να κτυπήσουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Μετά τις δημοτικές εκλογές η Σοσιαλιστική Κυβέρνηση απόκτησε ακόμα ένα όπλο για να τους χτυπήσει. Το κέρδισμα των Δήμων. Δεν έχει κανένα, μα κανένα λόγο να προχωρεί δισταχτικά με ημίμετρα που κανένα πρόβλημα δεν λύνουν και που ενδυναμώνουν την αντίδραση.

Τώρα είναι η ώρα της επίθεσης για την ολοκλήρωση της σοσιαλιστικής αλλαγής. Οπλισμένο μ' ένα Μαρξιστικό πρόγραμμα και με τα διδάγματα από την πλούσια ιστορία του Ελληνικού, του Χιλιανού και του Παγκόσμιου κινήματος το ΠΑΣΟΚ, με πρωτεργάτες την αριστερή του βάση και τους Μαρξιστές, μπορεί και πρέπει να χρησιμοποιήσει τη δύναμη που του δίνει η εργατική τάξη για να προχωρήσει σταθερά στο δρόμο του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της Ελληνικής κοινωνίας ανοίγοντας το δρόμο για τη δημιουργία μιας Ευρωπαϊκής Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας.

Δέλτα Μ.

ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ

Συνέχεια απο την 1

νησης εναντίον των Τουρκοκυπρίων.

Έτσι θα προωθηθεί και η ουσιαστική προσέγγιση και συνεργασία μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργαζομένων που πραγματικά έχουν κοινά συμφέροντα και επιδιώξεις.

Η επαναπροσέγγιση που διατυμpanίζει η αστική κυβέρνηση αποδεικνύεται απο τα γεγονότα ότι αποτελεί φιάσκο που αποσκοπεί απλα και μόνο στη συγκάλυψη του χάσματος και της έκτασης που έχουν τα αντιτιθέμενα συμφέροντα των δύο αστικών τάξεων ελληνοκυπριακής και τουρκοκυπριακής αστικής τάξης.

Πρέπει να επιμένουν τα κόμματα της Αριστερας στα ερωτήματα που τέθηκαν στην Κυβέρνηση και συνεχίζουν να παραμένουν αναπάντητα.

1. Παρέδωθε τους δύο Τούρκους στα κατοχικά στρατεύματα;

2. Παραδόθηκαν στα κατοχικά στρατεύματα Τουρκοκύπριοι πολίτες;

Ακόμη δε να απαιτηθεί άμεσα όπως σταματήσουν οι τρομοκρατικές ενέργειες σε βάρος Τουρκοκυπρίων και η αντιμετώπισή τους σαν ίσους πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας και όχι ως πολίτες Β' κατηγορίας.

Όσο για τον ισχυρισμο της Κυβέρνησης, ότι οι Τουρκοκύπριοι αυτόμολοι, οι διαβιούντες στις ελεγχόμενες απο το κράτος ελεύθερες περιοχές τυγχάνουν ίσης μεταχείρισης και απολαύουν των ιδίων δικαιωμάτων όπως όλοι οι πολίτες της Δημοκρατίας χωρίς καμια διάκριση. Το πόσο ανυπόστατα είναι φάνεται απλα και μόνο απο το ότι:

Οικογένειες Τουρκοκυπρίων που τώρα διαμένουν μέσα σε άθλιες συνθήκες μέσα σε σπίτια τρώγλες που τους δόθηκαν απο την Κυβέρνηση, τυγχάνουν να έχουν δικά τους σπίτια και περιουσία εδω στις ελεύθερες περιοχές που την άφησαν μετα την εισβολή με την αναγκαστική προσφυγοποίηση τους και την οποία τώρα ζητουν να τους δοθεί πίσω και δεν τους δίνεται απο την Κυβέρνηση μας.

ΜΑΡΚΟΣ ΖΑΒΡΟΣ

ΡΙΚ: ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ

Τελικά, παρ' όλες τις απεργίες των τεχνικών του ΡΙΚ, η διεύθυνση του ιδρύματος συμφώνησε με την ηγεσία της ΣΥΤΥΡΙΚ ως προς το να γίνει ακόμα μια προσπάθεια με στόχο την διευθέτηση των διαφορών τους σε τραπέζι διαπραγματεύσεων.

Ποιες, όμως, ήταν αυτές οι διαφορές που οδήγησαν τους τεχνικούς του ΡΙΚ σε απεργιακούς αγώνες. Ο λαός που περίμενε να μάθει από τις εφημερίδες τι ακριβώς συμβαίνει, γιατί είχε δημιουργηθεί εκείνο το χάος, δεν έμαθε και πολλά.

Η κατάσταση, όπως παρουσιάστηκε, μέσα από τις εφημερίδες είναι η ακόλουθη: Τον περασμένο Ιούνιο, οι τεχνικοί του ΡΙΚ, εκπροσωπούμενοι από την συντεχνία τους ΣΥΤΥΡΙΚ μαζί με την διεύθυνση του ιδρύματος, κατέληξαν σε συμφωνία η οποία και συμπεριλάμβανε, ανάμεσα στα άλλα και το θέμα της αξιολόγησης τους.

Όμως, οι αρχές και τα δεδομένα τούτης της συμφωνίας έρχονται να διαφοροποιηθούν με τις συμφωνίες στις οποίες κατέληξαν, τον περασμένο Σεπτέμβριο, οι υπάλληλοι του ΡΙΚ — μέσω της Ένωσης τους, ΕΥΡΙΚ — και γενικότερα οι υπάλληλοι όλων των ημικρατικών οργανισμών.

Έτσι, οι τεχνικοί του ιδρύματος ζήτησαν την έναρξη νέας σειράς διαπραγματεύσεων από τη διεύθυνση με στόχο να συζητηθούν τα προβλήματα που προέκυψαν. Καμιά απάντηση δεν εδόθη από μέρους της διεύθυνσης όπως και κανένα θετικό βήμα δεν έγινε ως προς την υλοποίηση της συμφωνίας για αναδιοργάνωση και αξιολόγηση στο ίδρυμα όπως είχε εγκριθεί τον Σεπτέμβριο ενώ παράλληλα δεν υπήρξε καμμία καθυστέρηση για προκήρυξη και πλήρωση διευθυντικών θέσεων, μέσα στο ίδρυμα. Και τελικά με αυτή την αρνητική στάση, η διεύθυνση έσπρωξε τους τεχνικούς του ΡΙΚ σε απεργιακούς αγώνες όπου είχαν και την συμπαράσταση των μελών της Ένωσης ΕΥΡΙΚ.

Γιατί όμως, δεν δόθηκε στην δημοσιότητα οι συγκεκριμένες διαφορές. Υπήρχε πρόβλημα μισθοδοσίας; κι αν, ναι, ποιο ήταν αυτό; Τελικά, παρ' όλο που τούτη η διαφορά είχε αντίκτυπο πάνω στην πλατύτερη μάζα του Κυπριακού λαού, εντούτοις δεν θεωρήθηκε αναγκαίο (απο ποιους); να δοθούν τα στοιχεία στην δημοσιότητα.

Αυτή η εργατική διαφορά που παρουσιάστηκε στο ίδρυμα, επέφερε όξυνση στις σχέσεις μεταξύ των ηγεσιών των συντεχνιών ΠΕΟ—ΣΕΚ. Η ΠΕΟ με ανακοίνωση της - παρα το γεγονός ότι δεη ήταν ενήμερη της διαφοράς στο ΡΙΚ! - ανέφερε ότι «και απόλυτα δίκαια να είναι τα αιτήματα προκειμένου περι ιδρύματος όπως το ΡΙΚ, η απεργία πρέπει να χρησιμοποιείται με πολλή προσοχή και συγκράτηση. Τα συμφέροντα του κοινού δεν πρέπει να αγνοούνται». Όπως ήταν φυσικό, επιφελούμενη της ευκαιρίας, η ηγεσία της ΣΕΚ, κριτικάρε την στάση που κράτησε η ηγεσία της ΠΕΟ ως προς αυτό το θέμα και παρουσιάστηκε, αυτή τελικά, σαν ο μαχητικός προασπιστής των εργατικών συμφερόντων.

Με αυτή τους την στάση όμως οι ηγεσίες των συντεχνιών, διασπούν την εργατική τάξη και δημιουργούν έχθρα ανάμεσα σε τμήματα της. Δεν είναι παράξενο που πολλοί βιομηχανικοί εργάτες στράφηκαν ενάντια στους υπαλλήλους του ΡΙΚ. με την δικαιολογία πως δεν θάπρεπε να απεργίσουν μια και παίρνουν «παχουλούς» μισθούς. Μα εδώ είναι ακριβώς που υπάρχει το κενό. Πόσο παχούλοι είναι τελικά οι μισθοί στο ΡΙΚ η και εδώ πάλι υπάρχουν οι «μερικοί» που παίρνουν τους ψηλούς μισθούς και οι άλλοι που αμείβονται κανονικά εκτός φυσικά κι αν δουλέψουν υπερωρίες;

Αντι να αλληλοβρίζονται μέσα από τον καθημερινό τύπο θάταν καλύτερο οι συντεχνίες να μελετούσαν πιο σοβαρά το πρόβλημα και να έδιναν μια πιο θετική προσφορά.

Η ΠΕΟ βιάστηκε να προχωρήσει στην καταδίκη της απεργίας δίχως να μπει καν στον κόπο να παρουσιάσει μια διεξοδική ανάλυση της κατάστασης στο ΡΙΚ. Ακόμα κι αν αυτοί οι υπάλληλοι του ΡΙΚ έπαιρναν πραγματικά ψηλούς μισθούς (αυτοί το αρνούνται) η ΠΕΟ θάπρεπε να σκεφτεί δίπλα τη στάση της, γιατί τασομένη ενάντια στην απεργία (για χάρη του ταλαιπωρημένου κοινού) στην ουσία τασούσαν υπερ της εργοδοσίας.

Το πιο σημαντικό ζήτημα του ποιος ελέγχει το ΡΙΚ οι συντεχνίες δεν το άγγιξαν. Το ΡΙΚ έχει ένα κοινωνική χαρακτήρα κι όμως σαν ημικρατικός οργανισμός δουλεύει στη βάση της αύξησης των κέρδων του. Παρ' όλον που η κυβερνητική/εργοδοτική πλευρά φώναζαν για τους ψηλούς μισθούς που παίρνουν οι υπάλληλοι, δεν μας είπαν λέξη για τα έσοδα και έξοδα του ΡΙΚ για το πόθεν έρχονται και που παν τα λεφτα του ΡΙΚ. Ο δε λαός, ο οποίος συντηρα το ίδρυμα δεν έχει δικαίωμα να πει τι θέλει να βλέπει και τι ν ακούει από την τηλεόραση και το ράδιο.

Είναι στο χέρι των υπαλλήλων του ΡΙΚ να επεκτείνουν τα αιτήματα τους, με τρόπο ώστε να αγκαλιάζουν τα γενικότερα συμφέροντα του λαού. Ζητώντας,

- να φύγουν οι ιδιώτες εργοδότες από το ΡΙΚ και να σταματήσει το ίδρυμα να κυνηγά τα κέρδη
- τα λεφτα πουμπερνουν από το ίδρυμα να βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο των υπαλλήλων του
- πλήρη ενημέρωση του λαού σχετικά με τους προϋπολογισμούς του ΡΙΚ.
- συμμετοχή των εργαζομένων στις αποφάσεις για την πολιτική του ΡΙΚ, μέσω των κομμάτων, των συντεχνιών και της τοπικής αυτοδιοίκησης, οι υπάλληλοι του ΡΙΚ θα κέρδιζαν τη συμπάθεια και τη συμπράταση των υπόλοιπων εργαζομένων και όλου του λαού στον αγώνα τους.

ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΥΝΗΓΟΥ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣΜΟΣ: ΑΜΕΣΗ ΑΝΑΓΚΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΡΘΡΩΤΙΚΩΝ ΑΛΛΑΓΩΝ ΓΙΑ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Με καθυστέρηση ενός ολόκληρου χρόνου και κάτω από τις καθημερινές πιέσεις του τύπου αποφάσισε η Κυβέρνηση να δώσει στην δημοσιότητα την έκθεση για τον Συνεργατισμό.

Η καθυστέρηση για ένα χρόνο, ενέργεια αυτή της Κυβέρνησης δείχνει ότι αποσκοπούσε να καταχωνιάσει στα συρτάρια την έκθεση, παρά το ότι περιέχει συγκεκριμένες εισηγήσεις που έπρεπε να αρχίσει η υλοποίησή τους.

Προσπαθεί δε η Κυβέρνηση να απαλλαγεί από τις ευθύνες της, λέγοντας μας ότι σ' αυτήν οφείλεται το ξεσκάσμα του σκανδάλου του Συνεργατισμού.

Όλοι μας όμως ξέρουμε ότι για μήνες ολόκληρους ο τύπος πίεζε για τη λήψη μέτρων προτού αναγκαστεί η Κυβέρνηση κάτω από την πίεση της Κοινής γνώμης να διατάξει δημόσια έρευνα. Ο σοβαρότερος δε λόγος που έφερε στην επιφάνεια το σκάνδαλο ήταν τα ίδια τα βάρη που έφερε ο ίδιος ο συνεργατισμός και το φάσμα της χρεωκοπίας του που ήτο αναγκασμένος πλέον να ζητήσει την σε δεκάδες εκατομμύρια βοήθεια της Κυβέρνησης.

Στην έκθεση αυτή της ερευνητικής επιτροπής επιρρίπτονται άμεσες και τεράστιες ευθύνες στην κυβέρνηση και ειδικά στους εκάστοτε υπουργούς Εμπορίου και βιομηχανίας για την οικονομική κατάρρευση του συνεργατικού κινήματος.

Εισηγείται δε η Επιτροπή την ποινική δίωξη των αξιωματούχων πολλών μεγάλων συνεργατικών οργανισμών οι οποίοι ευθύνονται για αλόγιστη διασπύθηση αρκετών δεκάδων εκατομμυρίων λιρών, για αξιοθρήνητες επενδύσεις, για διάθεση μεγάλων ποσών προς εξυπηρέτηση αλλότριων σκοπών, για ανεύθυνη διοίκηση και για σειρά άλλων πολλαπλών αδικημάτων. Οι ίδιοι αξιωματούχοι, πρόσθεσε η Ερευνητική Επιτροπή, έχουν και αστική ευθύνη για τη ζημία που προκάλεσαν. Γενικά δε η επιτροπή διαπιστώνει ότι το συνεργατικό κίνημα βρίσκεται σε κατάσταση Οικονομικής κατάρρευσης.

Στις εισηγήσεις της η Ερευνητική Επιτροπή ζητεί ανάμεσα σ' άλλα:

- Να διαλυθούν συνεργατικές βιομηχανίες και εταιρείες
- Να παυθούν οι επιτροπές πολλών εταιρειών
- Να διωχθούν ποινικά ο κ. Αζίνας και πολλοί αξιωματούχοι συνεργατικών εταιρειών για πολλαπλά αδικήματα
- Να γίνει πόθεν έσοχος για τον κ. Αζίνα
- Να εξυγιανθεί και να ενισχυθεί με σημαντική οικονομική βοήθεια το συνεργατικό κίνημα.
- Να γίνουν αλλαγές στον τρόπο λειτουργίας και διεύθυνσης των Εταιρειών. Να καταργηθεί η θέση του διοικητή Συνεργατικής Ανάπτυξης και να ιδρυθεί συλλογικό όργανο για καθοδήγηση του Συνεργατικού Κινήματος.

Βλέποντας τις διαπιστώσεις και εισηγήσεις που κάνει η έκθεση διαπιστώνουμε ότι έχουν σαν κύριο στόχο την κακή διαχείριση και διοίκηση από μέρους μερικών προσώπων και κυρίως του διοικητή συνεργατικής ανάπτυξης. Οι εισηγήσεις δε που κάνει η έκθεση για τροποποίηση

της περι Συνεργατισμού νομοθεσίας παρα το ότι καταργεί αρκετούς κανονισμούς λειτουργίας απηρχαιωμένους και με φεουδαρχικές αντιλήψεις εντούτοις συνεχίζει η υπερσυγκέντρωση εξουσίας στα χέρια μερικών ατόμων.

Ο έλεγχος δε των συνεργατικών εταιρειών θα συνεχίζει να ασκείται κατ' αποκλειστικότητα από τον έφορο συνεργατικών Εταιρειών και αυτός θα υπόκειται στον ιεραρχικό έλεγχο του Υπουργού Εμπορίου και βιομηχανίας.

Για να μπορέσει στο μεταξύ, το συνεργατικό κίνημα να βγει από τη δεινή οικονομική κατάσταση που βρίσκεται σήμερα χρειάζεται, σύμφωνα με την επιτροπή, οικονομική βοήθεια από την κυβέρνηση. Σύμφωνα δηλαδή με τους πιο μέτριους υπολογισμούς το σκάνδαλο του συνεργατισμού παίρνει τις διαστάσεις 100 και πέραν εκατομμυρίων λιρών.

Ποσα πού τελικά πληρώνει ο εργάτης, ο αγρότης και ο υπάλληλος που στην ουσία είναι και οι μοναδικοί φορολογούμενοι. Οι εισηγήσεις όμως της επιτροπής καθόλου δεν αγγίζουν το κύριο πρόβλημα του Συνεργατισμού που είναι η κρίση στην δομή και λειτουργία του.

Η καλύτερη διαχείριση και διοίκηση του με την αλλαγή μερικών προσώπων δεν λύει το πρόβλημα. Η κρίση είναι βαθειά και δομική και είναι η ίδια κρίση που περνα το ίδιο το αστικό σύστημα. Τα εκατομμύρια που διδονται μέχρι σήμερα και θα δοθούν ακόμα θα αποβούν ανίκανα να βελτιώσουν την κατάσταση αν δεν γίνουν οι κατάλληλες δομικές και διαρθρωτικές αλλαγές με κίνδυνο την χρεωκοπία και το ζευτισμα του θεσμου στα μάτια των πλατειών λαϊκών στρωμάτων. Πρα-

γμα που στοχεύει και επιδιώκει το ιδιωτικό κεφάλαιο και η οικονομική ολιγαρχία.

Δυστυχώς όμως το ΑΚΕΛ λόγω της Συνεργασίας του με την Κυβέρνηση υποστηρίζει ανεπιφύλακτα κάθε ενέργεια της και αποφεύγει επιμέλως να αναφερθεί στα κύρια αίτια της κρίσης που μαστίζει το Συνεργατισμό, παρουσιάζοντας το σαν πρόβλημα κακής διαχείρισης εκ μέρους μερικών προσώπων και κυρίως του Αζίνα.

Η ΕΔΕΚ παρα τις διαπιστώσεις που και αυτή κάνει πρέπει να προχωρήσει πέρα πέρα κλώντας και το ΑΚΕΛ για να παλαίψουν από κοινού για την προώθηση νομοσχεδίου που να εγγυάται πλήρη εκδημοκρατικοποίηση του νόμου περι Συνεργατικών Εταιρειών για να περάσει ο έλεγχος, η διοίκηση και η λήψη των αποφάσεων στα μέλη των συνεργατικών εταιρειών. Απαραίτητα μέτρα είναι:

* Οι επιτροπές των συνεργατικών εταιρειών να εκλέγονται κάθε χρόνο από τις συνελεύσεις των μελών τους και να είναι άμεσα ανακλητές

* Οι Γραμματείς των εταιρειών και άλλοι αξιωματούχοι πρέπει να εκλέγονται από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Το ίδιο και ο έφορος και ο Διοικητής Συνεργατικής Ανάπτυξης πρέπει να είναι πρόσωπα αιρετά και άμεσα ανακλητά από αντιπροσώπους των συνεργατικών εταιρειών.

* Να κατοχυρωθεί το δικαίωμα των εργαζομένων στες συνεργατικές εταιρείες να συνδικαλιζονται και να μετέχουν στην λήψη των αποφάσεων.

Μόνο με το πέρασμα της εξουσίας και της λήψης των αποφάσεων στα χέρια των μελών των συνεργατικών εταιρειών και των εργαζομένων σ' αυτές θα μπορέσει το Συνεργατικό Κίνημα να βγει από την κρίση που το μαστίζει και να βρει το δρόμο του που δεν είναι άλλος παρα η εξυπηρέτηση της πλατιάς μάζας του λαού μας.

M. ZABPOΣ

ΨΗΦΟ ΣΤΟ ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ

Συνέχεια από την 1

τρέφει αριστερές τάσεις μέσα στο κόμμα που αργά ή γρήγορα θα παίξουν σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη του.

Η υποψηφιότητα Λυσσαριδής παρα την ανόητη πολιτική της ηγεσίας, παραμένει για τις μάζες μια αριστερή υποψηφιότητα. Όσο κι αν έχει νερωθεί το πρόγραμμα της ΕΔΕΚ, όσο κι αν ο σοσιαλιστικός χαρακτήρας της ακρωτηριάζεται και αποκρύπτεται, το γεγονός παραμένει πως μόνο με την υποστήριξη των μαζών είναι δυνατή η εκλογή και η στήριξη του Λυσσαριδής στην Προεδρία. Μια υποθετική άνοδος του Λυσσαριδής στο προεδρικό αξίωμα θα φέρει κάτω από τις σημερινές συνθήκες, μια προεπαναστατική περίοδο στην Κύπρο.

Αντίθετα η λύση Κυπριανού θα σημαίνει τη συνέχιση της σήψης του συστήματος χωρίς να δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την αντικατάστασή του. Η υποστήριξη του Κυπριανού από

το ΑΚΕΛ αποτελεί την θλιβερή επανάληψη του λαϊκομετωπικού περάματος που απέτυχε τόσες και τόσες φορές με τραγικές επιπτώσεις: Ισπανία, Ελλάδα, Χίλη κλπ. Η υποστήριξη του ΑΚΕΛ προς τον Κυπριανού θα μεταφραστεί σε χαλιναγώγηση των εργατικών διεκδικήσεων με απεργοσπαστικές προεκτάσεις όπως φάνηκε ήδη στην στάση της «Χαρουγής» απέναντι στην απεργία του ΡΙΚ και τα αιτήματα των Κυβερνητικών υπαλλήλων.

Μία αστική κυβέρνηση δεν μπορεί να μπει στην ίδια μοίρα με μια κυβέρνηση της ΕΔΕΚ, όσο κι αν έχει στραφεί δεξιά. Τα αριστερά στελέχη του κόμματος πρέπει να ξεπεράσουν την απογοήτευση και την αγανάκτησή τους για την πολιτική της ηγεσίας και να δουλέψουν με κάθε μέσο για την προεκλογική εκστρατεία του κόμματος. Αυτό αποτελεί υποχρέωση μας απέναντι στο κίνημα.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΣΤΟΥ ΖΑΒΑΛΛΗ

«Ερκούμαστιν σήμερα δουλειαν, τζιαι δεν ξέραμε αν θα ρθουμε τζ' αύριο».

Αυτα τα λόγια, απο το στόμα εργάτη στα τυπογραφεία Ζαβαλλη, δίνουν τις διαστάσεις του προβλήματος που προκάλεσαν οι απολύσεις στο τυπογραφείο.

Το φάσμα των απολύσεων κυκλοφορεί εδώ κι αρκετό καιρό στα τυπογραφεία Ζαβαλλη. Εδώ κι αρκετούς μήνες τώρα ο εργοδότης Αχιλλέας Ζαβαλλης απειλεί συνεχώς τους 80 τουλάχιστο εργάτες του τυπογραφείου ότι απο μέρα σε μέρα θα υπάρξουν απολύσεις. Τελικά απολύει 12 εργάτες απο την 1η Δεκεμβρη ενώ ο συνολικός αριθμός ο οποίος θα απολυθεί σταδιακά θα είναι γύρω στους 35. Η τεράστια πλειοψηφία των απολυμένων είναι οικογενειάρχες και οι περισσότεροι απ' αυτούς δουλεύουν στο τυπογραφείο για περισσότερα απο 20 χρόνια.

Οι εργατικές σχέσεις στο τυπογραφείο δεν ήταν ποτε καλες. Μέχρι πριν απο μερικά χρόνια ο Α Ζαβαλλη ήταν ο εργοδότης ο οποίος όχι μόνο ύβριζε τους εργάτες του αλλά και τους κτυπούσε με βέργες και ξύλα. Βρισιες όπως «γαϊδαροι» «ζώα» κλπ. εξακολουθούν να αποτελούν συνηθισμένο φαινόμενο στο τυπογραφείο. Μέχρι πριν απο τις απολύσεις ο Α Ζαβαλλη κυκλοφορούσε στο χώρο δουλειας και φώναζε στους εργατες: «να σας απολύσω να πεινάσετε». Άλλη χαρακτηριστική περίπτωση της συμπεριφοράς του εργοδότη ήταν όταν έσβυνε το φως πάνω απο το κεφάλι ενός εργάτη για να κάνει οικονομία. Όταν ο εργάτης τούπε πώς θα στραβωθεί γιατί δεν έβλεπε ο Α Ζαβαλλη του απάντησε: «Να στραβωθείς! Παρα να χάσεις τη δουλεια σου καλύτερα να στραβωθείς».

Η δικαιολογία που δίνει ο εργοδότης για τις απολύσεις είναι ότι δεν παν καλά οι δουλειες του. Χρωστα πάνω απο £20,000 στους εργάτες απο το ταμείο προνοίας, απο αναδρομικά μεροκαμάτων, απο συνδρομες στις συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ κλπ. Ταυτόχρονα υποστηρίζει πως είναι χρεωμένος σε τράπεζες, πράγμα το οποίο φαίνεται να είναι πραγματικότητα απ' ότι μας έχουν πει οι εργάτες.

Παλι όμως οι δουλειες του τυπογραφείου πήγαιναν πολυ καλά. Ιδιοκτήτες του τυπογραφείου ήταν οι αδελφοι Αχιλλέας και Νίκος Ζαβαλλη. Μετα το θάνατο του τελευταίου και όταν μεγάλωσαν τα παιδιά των δύο ιδιοκτητών, η διαχείριση της επιχείρησης πέρασε στα χέρια του Αχιλλέα Ζαβαλλη, των τριών γιων του και των τριών γυναικών του Νίκου Ζαβαλλη. Οι εργάτες υποστηρίζουν πως απο τον καιρο που μπήκαν οι νεαροι Ζαβαλλη στην Επιχείρηση, τα πράγματα δεν παν καθόλου καλά. Ξοδεύουν ασυλλόγιστα λεφτα σε πάρτυ και διασκεδάσεις, κι

ένα σωρο απο τα προσωπικά τους έξοδα χρεώνονται σαν έξοδα της εταιρείας.

Ας δούμε τα διάφορα δεδομένα σε σχέση με τις απολύσεις πιο αναλυτικά:

1. Τα διάφορα χρέη του τυπογραφείου Ζαβαλλη δεν σημαίνουν κατα οποιονδήποτε τρόπο την χρεωκοπία του ίδιου του Ζαβαλλη ή της οικογένειάς του. Τα χρέη είναι το πιο φυσικό πράγμα για επιχειρήσεις και δεν είναι καθόλου ενδεικτικά του ότι η επιχείρηση δεν τα πάει καλά. Είναι πάντα καλύτερα για τους επιχειρηματίες να δουλεύουν με ξένα λεφτα (τις οικονομίες των άλλων) παρα να χρησιμοποιουν και να ριψοκινδυνεύουν τα δικα τους. Ταυτόχρον τους εξυπηρετεί για λόγους φοροαπαλλαγής.

2. Οι εργάτες του τυπογραφείου υποστηρίζουν πως οι προσωπικές καταθέσεις του εργοδότη σε τράπεζες ανέρχονται σε εκατοντάδες χιλιάδες λίρες. Αυτό είναι φυσικό αποτέλεσμα του ότι οι εργοδότες γενικά προτιμούν να κινούν τις επιχειρήσεις τους με δανεικα λεφτα παρα με δικα τους. Έτσι, ακόμα και χρεωκοπία της επιχείρησης, αφήνει τον πλούτο του ιδιοκτήτη άθικτο.

3. Οι εργάτες υποστηρίζουν πως τα κακα χάλια της εταιρείας είναι αποτέλεσμα ανεύθυνου διαχειρισμού. Μας ανέφεραν χαρακτηριστικά ότι όλα τα παιδιά του Α. Ζαβαλλη καθώς και τ' ανήψια του (έξι στο σύνολο τους) κατέχουν διευθυντικά πόστα στην επιχείρηση! Αυτό δημιουργα μια πληθώρα «διευθυντων» οι οποίοι απλως σπαταλουν τις ώρες τους γιατί δεν έχουν κανένα ουσιαστικό ρόλο να παίζουν.

4. Ο εργοδότης μιλα για πολυ ψηλα κόστα παραγωγής τα οποία τον αναγκάζουν να προβει σε απολύσεις για να περιορίσει τα έξοδα του. Οι εργάτες μας αποκάλυψαν πως μόνο για το γραφειακο προσωπικο η εταιρεία πληρώνει \$1500 τη βδομάδα. Απ' αυτά τα λεφτα πληρώνονται, όμως, 8 (!!!) διευθυντες: Ο Α Ζαβαλλης, τα 3 παιδιά του, τα τρία ανήψια του και ο ... διευθυντης. Επίσης, μισθο απο την εταιρεία πληρώνεται η γυναίκα του εργοδότη και η νύφη του ενώ είναι οικοκυρες.

5. Ενώ οι δουλειες του τυπογραφείου Ζαβαλλη «δεν παν καθόλου καλά», ΟΙ ΙΔΙΟΚΗΤΕΣ ΚΤΙΖΟΥΝ ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ -στη Βιομηχανική περιοχή Λατσιων. Απο τη μια ο Αχ. Ζαβαλλη απολύσει εργάτες και κατακράτει χιλιάδες λίρες οι οποίες ανήκαν στους εργάτες, κι

απο την άλλη κτίζει δεύτερο τυπογραφείο!!

Δεν χρειάζονται αποδείξεις: ο Αχ. Ζαβαλλη δεν δίνει δεκάρα για το τι θα απογίνουν οι εργάτες του. Απόδειξη του ότι δεν τον διακατέχει έστω και ο παραμικρος σεβασμος προς τους εργάτες του, είναι το ότι ακόμα και τα χαρτια των απολύσεων δόθηκαν στους εργάτες έξω στο δρόμο μετα του είχαν σχολάσει απο κάποιο μέρος του γραφειακου προσωπικου.

Αν πραγματικά το τυπογραφείο δεν πάει καθόλου καλά, και αν είναι αλήθεια αυτο που υποστηρίζει ο Ζαβαλλη ότι είναι πηγμένος χρέη μέχρι το λαιμο, τότε δεν θα πρέπει να έχει εμπειριστατωμένη έρευνα (στην οποία να συμμετέχουν αντιπρόσωποι των εργατων της ΠΕΟ και της ΣΕΚ) για να εξακριβωθουν αυτα τα στοιχεία Κι όχι μόνο αυτο. Αλλα αν πραγματικά αυτο το τυπογραφείο δεν είναι για τον κ. Ζαβαλλη παρα ένας τεράστιος πονοκέφαλος (σε πρόσφατη συνάντηση με αντιπροσώπους των εργατων είπε: «τι θέλετε ρε κοπέλια; Να με ριζετε απο το παράθυρο κάτω;») τότε όχι μόνο δεν θα πρέπει να έχει ενδιασμούς αλλά θα πρέπει να είναι πολυ ευχαριστημένος να παραδώσει τη διαχείριση της εταιρείας στους εργάτες της.

Δεν μπορούμε νάχουμε την παραμικρη εμπιστοσύνη στά λόγια του κ. Ζαβαλλη και στα κλαψουρίσματα του για οικονομική καταστροφή. Το μοναδικό του ενδιαφέρον είναι πως να βγάξει περισσότερο κέρδος, πως να ξεζουμίσει ακόμα περισσότερο τους εργάτες. Με το πρώτο πρόβλημα μόλις αρχίσουν να λιγοστεύουν τα κέρδη, το φόρο τον πληρώνουν οι εργάτες οι οποίοι για 25 χρόνια ίδρυναν για να πλουτίσει ο Ζαβαλλη βρίσκονται σήμερα εντελως εκτεθειμένοι. Πότε όμως όταν στο παρελθον οι δουλειές πήγαιναν τόσο καλά σ' ένα απο τα μεγαλύτερα τυπογραφεία της Λευκωσίας κάλεσε ο Α Ζαβαλλη αυτους τους εργάτες για να τους δώσει οικειοθελως μια αύξηση μια και τα κέρδη του ήταν τόσο μεγάλα;

Μόνο σοσιαλιστικά μέτρα μπορούν να δώσουν λύση στο πρόβλημα. Η εθνικοποίηση της βιομηχανίας των τυπογραφικών εταιρειών η οποία στο σύνολο της αποκομίζει τεράστια κέρδη κάτω απο απευθείας εργατικό έλεγχο, είναι ο μόνος τρόπος για να μπει φραγμος στην ασυδοσία των εργοδοτων και για να εξασφαλιστούν οι δουλειες και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων σ' αυτές. Στο μεταξύ οι απολύσεις θα πρέπει να αντιμετωπισθουν αποφασιστικά και με δυναμικο τρόπο.

Δεν είναι νοητο για τα σκαμπανεβάσματα στο παζάρι, στις δουλειες και τα κέρδη των αφεντικων να πληρώνουν οι εργάτες. Αυτό είναι ένα θέμα το οποίο οι συντεχνίες πρέπει να πιάσουν και να το κάνουν συνείδηση και στο τελευταίο μέλος τους. Οτι δηλαδή οι απολύσεις δεν είναι κάτι το φυσιολογικο απο τη στιγμή που ο εργοδότης δεν βγάξει τόσα κέρδη όσα έβγαζε προηγουμένως, ότι αν ο εργοδότης δεν μπορεί να προσφέρει ζήση σ' αυτους οι οποίοι για χρόνια τον πλούτιζαν, γι' αυτο θα πρέπει να πληρώσει ο ίδιος κι όχι οι εργάτες.

Ο.Π.

ΙΣΠΑΝΙΑ 1982: ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΩΝ

Σαρωτική νίκη πέτυχαν οι Ισπανοί σοσιαλιστές στις εκλογές στις 28 του Οκτώβρη εξασφάλισαν 201 έδρες της βουλής με 46% των ψήφων, επισφραγίζοντας έτσι και τον ιδεολογικό θάνατο του Φρανκισμού εφτα χρόνια μετα τον βιολογικό του.

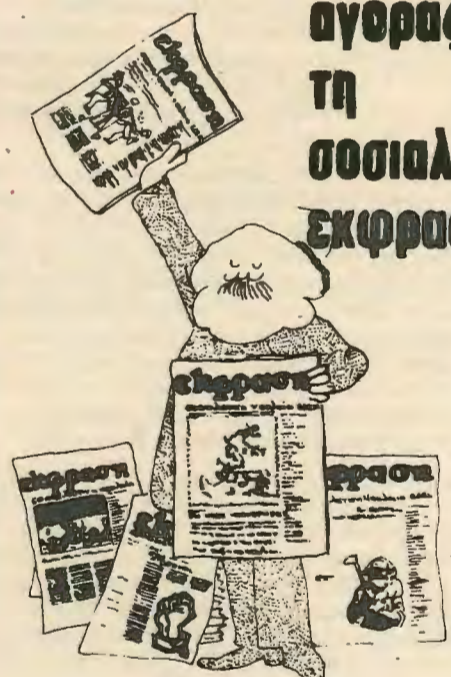
Η νίκη του PSOE μας δείχνει τις διαθέσεις των μαζών που στρέφονται προς τα αριστερά αναζητώντας την Σοσιαλιστική προοπτική.

Ταυτόχρονα, τα εκλογικά αποτελέσματα μας δείχνουν την πώληση στην οποία έχει μπει η Ισπανική κοινωνία. Ο άλλος μεγάλος νικητής ήταν το κόμμα του ακροδεξιου Φράκα, το οποίο απο μια μικρή μειοψηφία, την

οποία είχε μέχρι πριν τις εκλογες, μετατρέπηκε στο μοναδικό μαζικό κόμμα εκτος απο το Σοσιαλιστικό με 105 έδρες. Χαρακτηριστική είναι επίσης η εξαφάνιση του «δημοκρατικού κέντρου» το οποίο ήταν κυβέρνηση πριν απο τις εκλογες: απο 167 έδρες έπεσε στις 13. Μετα δε την ήττα των κομμουνιστων και την παραίτηση του Καρίγιο, έχουν μπει και τα τελευταία καρφια στο φέρετρο του Ευρωκομμουνισμού.

Αυτα είναι τα συμπτώματα της κρίσης που μαστίζει την Ισπανία και που αντανάκλα την κατάσταση παγκόσμια.

Εκτενέστερη ανάλυση για την Ισπανία θα παρουσιάσουμε στο επόμενο μας τεύχος.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστικη
εκφραση

σοσιαλιστικη

εκφραση

ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ
Η Σοσιαλιστική Εκφραση ανακοινώνει
 στους φίλους και υποστηρικτες της ότι τα γραφεία της έχουν μεταφερθει στη διεύθυνση

Αγίου Δομετίου 53

Εγκωμη

πίσω απο το ταχυδρομείο της Εγκωμης και
την παλια εκκλησία του Αγίου Δομετίου

Σοσιαλιστική Εκφραση

Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΤΙΜΗ 100 μιλς

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 12 φύλλα

Εσωτερικό: £1600

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £2.750

Ευρώπη: £3.000

Αμερική: £3.750

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ
ΤΗΣ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Πλούσιο φαγητο, ορχήστρα, γλέντι

στο HILL HOTEL

Σαββάτο 18 Δεκεμβρη, 8.30 μ.μ.

Η ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΣΑΣ

Η παρουσία κάθε φίλου είναι απαραίτητη